

Arrest

nr. 349 765 van 3 juli 2026
in de zaak RvV X / VIII

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ
Broustinlaan 88/1
1083 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 16 maart 2026 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 februari 2026 tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op artikel 51/4 ,oud, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 24 maart 2026 met refertenummer 137314.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 mei 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 juni 2026.

Gezien de aanvullende nota van de verwerende partij van 26 mei 2026, ingediend overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, oud, van voormelde wet.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. CLAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ, die verschijnt voor de verzoeker.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, kwam in België toe op 11 juli 2023 en diende dezelfde dag een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 18 februari 2026 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u de Afghaanse nationaliteit en bent u een Pachtoun van de Arab-stam. U bent praktiserend soennitisch moslim. U bent gehuwd en heeft vier kinderen. U werd geboren in Haji Alif Said (provincie Kunduz, district Ali Abad), waar u het grootste deel van uw leven woonde. In 2018 verhuisde u met uw familie naar Se Darak in Kunduz-stad. U heeft nooit school gelopen en was aanvankelijk actief als landbouwer en winkelier.

Door de toenemende macht van de taliban in uw regio besloot u voor de overheid te gaan werken. U contacteerde een lokale politiecommandant met wiens hulp u aan de slag kon bij de Afghaanse Lokale Politie (ALP). U volgde één maand opleiding en werd vervolgens, in 2020, tewerkgesteld in een checkpoint in het district Chardara van uw provincie. U had de rang van soldaat. Twee maanden na uw indiensttreding begon uw broer [A.R.] eveneens voor de ALP te werken, weliswaar in een ander district.

Toen de taliban steeds meer districten veroverde, waaronder ook dat waar u werkte, leverde u uw wapens en andere spullen in aan uw commandant en ging u voor een nacht naar huis. U bleef vervolgens vijf dagen in Kaboel. Toen de taliban ook daar de macht overnam op 15 augustus 2021, besloot u samen met uw broer [A.R.] het land te verlaten.

Diezelfde dag reisden jullie over land via Pakistan naar Iran, waar uw broer sindsdien gebleven is. Zelf reisde u door naar Turkije, Bulgarije, Servië, Bosnië, Kroatië, Slovenië, Italië, Zwitserland, Frankrijk en België. U kwam hier aan op 11 juli 2023 en diende diezelfde dag uw verzoek om internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).

Ter staving van uw verzoek diende u de volgende documenten in: uw taskara, de taskara's van uw familieleden, foto's van uw kinderen, uw politiebadge, uw bankkaart, foto's van uw tewerkstelling en collega's, foto's van uzelf tijdens uw reisweg en een medisch attest opgesteld door de arts van uw opvangcentrum. De stukken betreffen allen kopieën.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

U verklaarde dat u tijdens uw doorreis in Bulgarije geslagen werd op het hoofd en op de rug, en u daardoor mentale klachten heeft. Deze zouden zich manifesteren in slaap-, concentratie- en begripsproblemen (CGVS p.2-3). In dit verband diende u ook een medisch attest in, opgemaakt door een huisarts van uw opvangcentrum in België. Hierin staat dat u wordt opgevolgd voor de voornoemde klachten, dat u pijnstilling voorgeschreven kreeg en dat er in juli 2025 twee MRI-scans voor u gepland werden met het oog op een eventuele bijkomende behandeling. De arts vraagt in het attest om rekening te houden met deze klachten, zonder meer (zie stuk nr. 9, map 'documenten').

Het CGVS heeft hier effectief rekening mee gehouden, doch stelde vast dat u geen nood had aan bijkomende steunmaatregelen. Dit werd evenmin op voorhand gevraagd, noch door u, noch door de arts in het eerder genoemde attest. Bij aanvang van uw persoonlijk onderhoud werd er u meegegeven dat in geval van een probleem, bijvoorbeeld als u pijn zou hebben of een bepaalde vraag niet zou begrijpen, u het dan steeds zelf diende aan te geven (CGVS p.3-4, p.7, p.24). Dergelijke problemen zijn tijdens uw onderhoud niet voorgevallen. U verklaarde dat u zich in orde voelde en was bereid het onderhoud af te leggen (CGVS p.3). In het midden werd een pauze ingelast en ook daarna zag u het zitten om het gesprek verder te zetten (CGVS p.24). Uit de notities blijkt verder dat u geen moeite leek te hebben om zich te concentreren en dat u de aan u gestelde vragen begreep. De inhoud van uw antwoorden volgde logisch op de vraagstelling. Slechts bij één vraag vroeg u verduidelijking, waarop de protection officer en tolk de vraag parafraseerden en u deze vervolgens wel begreep (CGVS p.23). U bleek evenmin grote moeite te ondervinden om concrete gebeurtenissen, personen en tijdsaanduidingen uit uw geheugen op te rakelen. Verder kan worden opgemerkt dat u zowel in het begin als op het einde van uw onderhoud aangaf de tolk goed begrepen te hebben (CGVS p.3, p.31). Uw advocaat, die eveneens het Pachtou machtig is, prees in zijn opmerkingen de kwaliteit van de vertaling en maakte voor het overige geen melding van enige begrips- of concentratiemoeilijkheden in uw hoofde (CGVS p.24). Na afloop van uw persoonlijk onderhoud maakte u d.m.v. uw advocaat twee opmerkingen over aangaande de notities, waaruit volgt dat u deze integraal heeft doorgenomen. De opmerkingen betroffen slechts verduidelijkingen aangaande de organisatie van uw reis en de afstand van uw werkplaats en de stad Kunduz (zie briefwisseling). Ook dit wijst erop dat u voor het overige geen incorrecte of onbetrouwbare verklaringen heeft afgelegd ten gevolge van hoofd- en rugklachten. Het CGVS heeft voorts geen bijkomende medische documenten meer ontvangen volgend op de geplande MRI-scans van juli 2025. Ook dit is betekenisvol. Indien u werkelijk vanwege hoofdklachten verhinderd

was/bent in uw vermogen om correcte en betrouwbare asielverklaringen af te leggen, en dit na een diepgaand medisch(-neurologisch) onderzoek onomstotelijk werd vastgesteld, dan was het CGVS hier logischerwijze van op de hoogte gebracht, quod non.

Gelet op al wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Verder moet worden opgemerkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt ten aanzien van uw land een gegronde vrees voor vervolging te koesteren, noch een reëel risico te lopen zoals begrepen in de definitie van subsidiaire bescherming.

Er kan immers geen geloof gehecht worden aan uw tewerkstelling bij de Afghaanse Lokale Politie (ALP).

Allereerst rijzen er twijfels bij uw inzet aan een checkpoint. U verklaarde dat u tijdens uw opleiding had leren werken met kalasjnikovs en vaardigheden aangeleerd kreeg om zichzelf te beschermen tijdens gevechten (CGVS p.17). U zou ook geleerd hebben hoe u arrestaties moest verrichten, maar legde hierbij opvallend de nadruk op de 'zachte' manier van werken en goede behandeling volgens de mensenrechten van mogelijke tegenstanders (CGVS p.18). Gevraagd naar het protocol indien een arrestant gewapend was en/of verzet bood, viel uw antwoord nog meer op. Zo stelde u dat u zulke situaties niet had meegemaakt en dat u, in dat hypothetische geval, de commandant had moeten inlichten die dan op zijn beurt troepen van een ander kantoor contacteerde voor versterking (CGVS p.18). Kort daarna benadrukte u echter nogmaals dat het niet is voorgevallen dat een passant aan uw checkpoint verzet bood (CGVS p.20-21). Uw beschrijving is niet geloofwaardig en wijst op een gebrek aan affiniteit met de ALP.

Uit de landeninformatie blijkt namelijk dat de veiligheidssituatie in de buurt van uw checkpoint bijzonder volatiel was. Zo was Kunduz-stad reeds in 2015 (en ternauwernood in 2016) in handen van de taliban gevallen en voerde de groepering vanaf 2017 tal van operaties uit om de stad opnieuw in handen te krijgen. De info meldt dat dit zorgde voor instabiliteit, waarbij de omliggende districten van Kunduz nu eens door de overheid, dan weer door de taliban bezet werden. Volgens één bron was het centrum van het district waar u werkte, Chardara, zelfs onder talibancontrole rond oktober 2020 en werd het in het voorjaar van 2021 terug 'gecontesteerd' (zie EASO-rapport van juni 2021, p.246-247, beschikbaar op https://www.euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2021_EASO_COI_AFG_Security_Situation_Report_AC_final_sized23.pdf). Het CGVS wijst er op dat u beweerdelijk van begin 2020 tot augustus 2021 in dit district werkzaam was (CGVS p.21, p.28) en dat uw checkpoint op slechts 10 minuten van het districtscentrum lag (CGVS p.22) en op zo'n 7 à 8 km van Kunduz-stad (zie opmerking notities). Dat u gedurende anderhalf jaar geen incidenten meemaakte waarbij voorbijgangers, onder wie talibanleden, weerwerk toonden of een wapen bovenhaalden, kan dan ook niet worden aangenomen. Logischerwijze moet de taliban jullie geregeld op de hielen hebben gezeten.

Ook uw beschrijving over hoe u controles uitvoerde aan uw checkpoint, is zeer weinig aannemelijk: "We zeiden 'wij zijn troepen van de overheid, wij willen een controle uitvoeren, mogen wij eraan beginnen? Hebben wij uw toestemming?' en dan zeiden zij altijd 'ja' en dan begonnen wij te controleren" (CGVS p.18). Zo vermeldt de landeninformatie eveneens dat de ALP bekend stond om zijn brutaliteit en dat veel agenten, wegens hun ongeletterdheid en gebrek aan degelijke training, niet op de hoogte waren van hun plichten en de rechten van arrestanten. Volgens UNAMA schuwde de ALP er niet voor talibanleden doelbewust om te brengen; diezelfde organisatie sloeg tevens alarm vanwege het hoge percentage betrouwbare getuigenissen van foltering en slechte behandeling door diezelfde ALP (zie EASO-rapport van augustus 2020, p.34-35, beschikbaar via https://www.euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_state_structure_and_security_forces.pdf). Een andere bron van Afghan Analysts Network (AAN) wees erop dat ook de ALP van uw eigenste district, Chardara, bekend stond om zijn brutaliteit en criminele gedrag (zie stuk nr. 1, map 'landeninformatie'). Uw beweerde 'zachte' aanpak lijkt dan ook sterk te contrasteren met de beschikbare info. Uw verdere beschrijving, namelijk dat het niet toegestaan was om jullie wapen te gebruiken indien een tegenstander zelf naar jullie schoot, en jullie louter op de grond konden gaan liggen om jullie te verdedigen (CGVS p.18-19), kan gezien de info ook nauwelijks voor waar worden aangenomen. U lijkt met andere woorden weinig op de hoogte van de werkwijze van de ALP in de regio Kunduz.

Verder wordt vastgesteld dat u tegenstrijdige verklaringen aflegde over uw takenpakket bij de ALP. Bij het invullen van uw vragenlijst bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) werd hier middels bijvragen expliciet naar gepeild. U liet optekenen dat u, als gewone politieman, uw checkpoint moest bewaken en dat u soms meedeed aan campagnes tegen zaken als poppy-velden. Andere taken vermeldde u toen niet (zie CGVS-vragenlijst, vraag 3.5). Op uw persoonlijk onderhoud voor het CGVS verklaarde u echter dat u naast uw functie als bewaker ook fungeerde als persoonlijke chauffeur van uw commandant (CGVS p.15). U deed

dit veelvuldig, soms zelfs 3 à 4 keer per week (CGVS p.25). Dat u hier niet over sprak in uw initiële interview is zeer merkwaardig. Hetzelfde kan worden gezegd van het feit dat u, omgekeerd, voor het CGVS dan weer niets meer zei over de voornoemde campagnes op papavervelden (CGVS p.15), ook niet wanneer er u specifiek gevraagd werd naar andere taken (CGVS p.22). Pas op het einde van uw onderhoud, wanneer u een foto te zien kreeg (die u eerder zelf had ingediend) van uzelf op dergelijk veld, gaf u voor het eerst aan dat u had meegewerkt aan zo'n campagne (CGVS p.30). Echter zou u dit nu slechts één keer hebben gedaan (CGVS p.30), terwijl u bij de DVZ liet uitschijnen dat u aan meerdere campagnes deelnam (zie supra).

Hier eindigen uw tegenstrijdige verklaringen echter niet. Wat betreft uw administratie om bij de ALP in dienst te kunnen treden, sprak u bij de DVZ over een aantal formulieren die door twee dorpsleiders werden getekend (zie CGVS-vragenlijst, vraag 3.5). Voor het CGVS had u het echter stevast over drie dorpsleiders die de betreffende formulieren voorzagen van hun handtekening (CGVS p.15; zie ook p.16). Over de personeelsstructuur in uw checkpoint was u evenmin consistent. Toen de DVZ u expliciet vroeg naar uw leidinggevende, sprak u over commandant 'Muhtasham Qari Safullah'. U vermeldde geen andere leidinggevers (zie CGVS-vragenlijst, vraag 3.5). Op uw persoonlijk onderhoud meende u echter dat uw leidinggevende commandant Lutfullah was, en dit tijdens uw volledige loopbaan (CGVS p.25). Verder verklaarde u voor de DVZ dat jullie in totaal met acht personen in de checkpoint werkten (zie CGVS-vragenlijst, vraag 3.5), terwijl u bij het CGVS beweerde dat de standaardbezetting 10 personen was (CGVS p.21).

Al deze evoluties in uw verklaringen ondermijnen de geloofwaardigheid van uw profiel als ALP-agent. Gezien het reilen en zeilen van uw checkpoint en uw aanverwante taken uw volledige leefwereld moeten hebben uitgemaakt gedurende anderhalf jaar mag immers worden verwacht dat u hierover consistent bent.

Voorts wenst het CGVS te wijzen op landeninformatie aangaande de ontbinding van de ALP. Zo meldde AAN op 15 april 2021 dat de financiering van de ALP al een half jaar stopgezet was en dat bijna alle ALP-eenheden in Afghanistan op dat ogenblik reeds ontmanteld waren (zie stuk nr. 1, map 'landeninformatie'). Tijdens uw persoonlijk onderhoud bleek u hier weliswaar van op de hoogte en stelde u enigszins correct dat het plan bestond om de eenheden uit uw regio bij de Afghaanse Nationale Politie (ANP) te voegen (CGVS p.26-27). Dat uw loon na de stopzetting van de ALP-financiering bleef doorbetaald worden – zo beweerde u dat u enkel de laatste vier maanden van uw tewerkstelling niet meer betaald werd (CGVS p.26) – is daarentegen weinig aannemelijk. Helemaal frappant, en strijdig met de beschikbare info, is dat u liet uitschijnen dat u tot aan de machtsovername voor de ALP bent blijven verder werken. Zo verklaarde u dat het bevel om zich bij de ANP te voegen er uiteindelijk niet is gekomen (CGVS p.26-27). U heeft naar eigen zeggen nooit iets te maken gehad met de ANP (CGVS p.19). Gevraagd of er andere ALP-leden waren die niet meer konden verder werken, antwoordde u ook van niet (CGVS p.27). Het hierboven vermelde artikel van april 2021 stelt nochtans duidelijk dat in Chardara 160 van de in totaal 280 ALP-leden reeds effectief waren overgeheveld naar de ANP en dat de rest ontslagen was (zie supra). Als u werkelijk in dit district aan de slag was, had u dit ongetwijfeld geweten.

Inzake de machtsovername zelf slaat u eveneens de bal mis. Zo vermeldt een ander artikel van AAN van 2 juli 2021 dat de Afghaanse strijdkrachten zich reeds op 22 juni 2021 hadden teruggetrokken uit het district Chardara, en wordt eveneens op een door hen opgestelde kaart aangeduid dat het districtscentrum reeds in juni 2021 overgenomen werd door de taliban (zie stuk nr. 2, map 'landeninformatie'). Kunduz-stad is op zijn beurt op 8 augustus 2021 in handen van de taliban gevallen, zo melden verschillende bronnen (zie stuk nr. 3, map 'landeninformatie'). Zelf beweerde u daarentegen dat u uit Afghanistan vertrokken bent op de dag van de latere machtsovername van Kaboel (15 augustus 2021) (CGVS p.12). Kunduz-stad zou volgens u pas één dag daarvoor gevallen zijn aan de taliban en Chardara vier dagen voor Kunduz-stad (CGVS p.28-29). Uw uitleg na confrontatie, nl. dat de situatie zoals u die ervoer op het veld anders was dan wat de officiële bronnen vermelden (CGVS p.29), kan hierbij niet overtuigen. Het gaat hier immers niet om een verschil van één of twee dagen, maar één week (voor Kunduz-stad) en maar liefst zeven weken (voor Chardara) (zie supra).

Dat u in werkelijkheid nooit bij de ALP actief was, wordt voorts nog bevestigd door de foto's van uw zozegde tewerkstelling. Bij twee van de zeven afbeeldingen die u indiende werden namelijk sterke aanwijzingen van vervalsing waargenomen. Dit blijkt meer bepaald na analyse van de lichtinval, schaal, pixelisatie en randen van de foto's – waarvan een gedetailleerd verslag kan worden teruggevonden in uw administratief dossier (zie stuk nr. 3, map 'documenten'; zie resultaat NMU-onderzoek, stuk nr. 4, map 'landeninformatie'). U werd hier trouwens mee geconfronteerd doch u kwam niet verder dan dit te ontkennen en te volharden dat het authentieke foto's zijn (CGVS p.30-31). Dit is niet ernstig. Het hoeft geen betoog dat het verschaffen van valse foto's niet alleen de waarachtigheid van uw profiel, maar ook uw algemene geloofwaardigheid ten stelligste ondermijnt. Er kan hierdoor ook niet worden uitgesloten dat uw andere vijf foto's – waaruit overigens geen zichtbare activiteiten voor de ALP zijn afgeleid – ook door manipulatie of inscenering tot stand zijn gekomen (zie stuk nr. 3, map 'documenten'). De foto van een lijk, zozegde van

een collega, kan daarom ook niet staven dat u persoonlijk voor de ALP zou hebben gewerkt (zie stuk nr. 4, map 'documenten').

Volledigheidshalve kan nog worden gewezen op enkele bijkomende merkwaardigheden in uw dossier. Gevraagd naar uw scholingsgraad, verklaarde u nooit school te hebben gelopen daar u 'niet gemotiveerd werd door uw vader' en steeds op de landbouwgronden hielp (CGVS p.14-15). Echter klemt dit volledig met uw beschrijving dat u drie broers heeft die allen de middelbare school hebben afgerond en één van hen met een studiebeurs naar Saoedi-Arabië is vertrokken (CGVS p.10-11; p.14-15). Bovendien leek u de Afghaanse kalender -die nochtans onontbeerlijk is in de landbouw- duidelijk niet te kunnen hanteren en noemde u meermaals spontaan westerse jaartallen op, hetgeen op zijn minst merkwaardig mag worden genoemd voor een ongeletterde Afghaanse landbouwer (CGVS p.12, p.28). Dit wijst erop dat u niet oprecht bent over uw achtergrond, m.i.v. uw scholingsniveau. Anderzijds kan worden aangestipt dat er, voor uw komst naar België, verzoeken om internationale bescherming voor u werden geregistreerd in Bulgarije en Kroatië. Niet alleen gaf u ginds een andere geboortedatum op (2 april 1998 i.p.v. 16 maart 1998), ook verdween u van de radar kort na uw registratie in deze twee landen, zonder de uitkomst van uw verzoek af te wachten (zie Dublin-gerelateerde stukken in uw administratief dossier; zie ook DVZ-verklaring, vraag 4 en stuk nr. 5, map 'documenten'). Dit ondergraaft nogmaals uw profiel van ALP-agent en ook uw algehele nood aan internationale bescherming. In geval van dergelijke nood mag immers worden verwacht dat u, eens aangekomen in een veilig land, de eerste kans aangrijpt om dergelijke bescherming te verkrijgen.

Gezien geen geloof kan worden gehecht aan uw activiteiten voor de ALP, kan bijgevolg ook niet worden geloofd dat u hierdoor problemen kende met de taliban en zij later uw huis bezochten om u te zoeken (CGVS p.29). In dit verband kan ook worden opgemerkt dat de gekopieerde taskara's van uw familieleden die u indiende werden afgegeven op 20 november 2024, hetgeen betekent dat zij op eigen initiatief de talibanoverheid hebben geraadpleegd voor de afgifte van identiteitsdocumenten (zie stuk nr. 7, map 'documenten'). Dit doet vermoeden dat zij in werkelijkheid niet ondergedoken leven voor de taliban, zoals u verklaarde (CGVS p.10, p.29).

Voor het overige haalde u, desgevraagd, geen andere vertrekmotieven aan, noch beriep u zich op andere elementen die een terugkeer naar Afghanistan zouden verhinderen (CGVS p.29-30).

Gelet op alle bovenstaande overwegingen kan de status van vluchteling u dan ook niet worden toegekend.

Uw overige (kopieën van) documenten kunnen hier geen ander licht op werpen. Uw taskara, deze van uw familieleden, de paspoortpagina van uw broer en de foto's van uw kinderen geven louter een indicatie van uw nationaliteit, identiteit en familiesamenstelling (stukken nrs. 5-8). Dit zijn elementen die niet betwist worden in deze beslissing. Daarnaast kunnen de gekopieerde badge en bankkaart geen tegengewicht bieden voor uw gebrekkige verklaringen en frauduleuze foto's (stukken nrs. 1-2). Uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (zie de COI Focus Afghanistan: Corruptie en documentenfraude van 13 september 2024, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_corruptie_en_documentenfraude_20240913.pdf) blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en hebben zij enkel aanvullende waarde in geval van een geloofwaardig relaas, in casu quod non. De extra foto's inzake uw reisweg doorheen Iran hebben voorts geen betrekking op uw vermeende profiel als ALP-agent (stuk nr. 10). Het medisch attest opgesteld door een Belgische arts werd eerder in deze beslissing reeds besproken (stuk nr. 9, zie supra).

Tot slot heeft het CGVS rekening gehouden met de opmerkingen aangaande de notities van uw persoonlijk onderhoud, doch deze kunnen evenmin leiden tot een ander besluit.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van mei 2024 (beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2024-05/2024_CG_AFG_Final.pdf) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden: enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf, de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf, de EUAA COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 2 februari 2024, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2024_02_EUAA_COI_Query_Response_Q13_Afghanistan_Major_legislative_security_related_and_humanitarian_dev en de EUAA Afghanistan – Country Focus van november 2024, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2024-11/2024_11_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_0.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is in vergelijking met de periode voordien, die gekenmerkt werd door een gewapende strijd tussen de toenmalige overheid en de taliban. Het einde van deze strijd ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld en het aantal burgerslachtoffers in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvond, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden in de eerste maanden na de machtsovername het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Dit lagere niveau van willekeurig geweld zette zich door in 2022, en een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten werd gerapporteerd in 2023 en 2024.

In de periode van 1 oktober 2023 tot 30 september 2024 registreerde UCDP in totaal 395 burgerslachtoffers. De dodelijkste incidenten bestonden uit aanslagen van ISKP tegen sjjiitische Hazara's. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, (vermeende) tegenstanders, activisten, journalisten en aanhangers van ISKP. Tevens wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen enerzijds het National Resistance Front of het Afghanistan Freedom Front en anderzijds de taliban, en over aanslagen van deze verzetsbewegingen op talibandoelwitten. Bij incidenten waarin NRF of AFF betrokken waren, werden in de referentieperiode 1 oktober 2023 – 30 september 2024 twee burgerslachtoffers gerapporteerd.

ISKP heeft in Afghanistan geen controle over grondgebied en gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berrbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Verder richt ISKP haar aanslagen vnl. op de sjjiitische Hazara-gemeenschap. Na operaties van de taliban tegen deze groepering in de loop van 2023 wordt de operationele capaciteit van ISKP beschouwd als veel beperkter dan enkele jaren geleden en was er een significante daling van het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen.

ACLED registreerde in de periode van 1 oktober 2023 tot 30 september 2024 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Takhar en Herat. De provincie Kabul telde in deze periode het hoogste aantal burgerslachtoffers (48), gevolgd door Herat (37) en Baghlan (36).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen en regio's kunnen bezoeken die voordien onbereikbaar waren.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden van bijna 100% en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. De ontheemding die momenteel nog plaatsvindt is vnl. het gevolg van natuurrampen.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflictgerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn. Na de machtsovername daalde het gemiddelde inkomen met een derde en had Afghanistan af te rekenen met een hoge inflatie. Hoewel de Wereldbank spreekt van een significante stijging van de arbeidsmarktparticipatie in 2022 en 2023, situeert de meerderheid van de jobs zich in de informele sector en bedraagt de werkloosheidsgraad 18% voor mannen en 44% voor vrouwen. Het aandeel Afghanen met een acute voedselonzeekerheid daalde in 2023 van 40 naar 29%. UNOCHA geeft aan dat in 2024 bijna 24 miljoen Afghanen humanitaire hulp nodig hebben. WFP geeft aan dat bij bijna 90% van de bevolking sprake is van onvoldoende voedselconsumptie.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het

Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.”. Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van mei 2024 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf), de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf, de EUAA COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 2 februari 2024, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2024_02_EUAA_COI_Query_Response_Q13_Afghanistan_Major_legislative_security_related_and_humanitarian_dev en de EUAA Afghanistan – Country Focus van november 2024, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2024-11/2024_11_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_0.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van ‘hulpverzadiging’ en ‘overuitgaven’, wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socioeconomische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan

en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie in 2021 en 2022 en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Volgens de Wereldbank kromp de Afghaanse economie in 2022 met 6% in vergelijking met 2021 en kende 2023 een stagnatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en overstromingen en aardbevingen een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hulpverlening kende na de machtsovername moeilijkheden, o.m. als gevolg van gestegen kosten, moeilijkheden bij geldtransfers naar Afghanistan, het feit dat bepaalde talibanministers op de sanctielijst van de VN stonden en het verbod voor vrouwen om voor ngo's of de VN te werken. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat de taliban maatregelen zou hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Bovendien moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de Taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf, de COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban van 14 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_migratiebewegingen_van_afghanen_sinds_de_machtsovername_door_de_taliban_20231214.pdf, de EUAA Country Guidance Afghanistan van mei 2024, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/country-guidance-afghanistan-2024>, de EUAA Afghanistan – Country Focus van november 2024, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2024-11/2024_11_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_0.pdf en de SEM, Focus Afghanistan – Return from abroad van februari 2025, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/sem_focus_afghanistan_return_from_abroad_20250214.pdf) kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat emigratie wordt omschreven als een belangrijke component van de Afghaanse geschiedenis en een fenomeen dat ingebakken zit in de Afghaanse maatschappij en cultuur. Miljoenen Afghanen hebben het land de voorbije decennia om diverse redenen verlaten. Ook na de machtsovername van de taliban in augustus 2021 blijft het verlangen om te emigreren groot, voornamelijk bij hoger opgeleide Afghanen en bij Afghanen jonger dan 30 jaar.

De de facto autoriteiten zijn er zich van bewust dat ze de talenten, vaardigheden en ervaring van hun bevolking nodig hebben, en verkondigen in hun officiële communicatie sinds de machtsovername een duidelijke boodschap waarin ze de Afghaanse bevolking vragen het land niet te verlaten en de reeds uitgeweken Afghanen aansporen terug te keren om het nieuwe bestel te ondersteunen. Tal van berichten

volgen in de loop van 2022 en 2023 waarbij de taliban politieke leiders en ambtenaren van de voormalige regering, maar ook investeerders, zakenlui en academici die het land hebben verlaten, oproepen om terug te keren naar Afghanistan. In augustus 2024 wordt gemeld dat het aantal hooggeplaatste figuren dat na de machtsovername terugkeerde naar Afghanistan in het kader van de 'Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren' opgelopen is tot bijna 1000 personen.

Verder blijkt uit de landeninformatie dat de luchthavens van onder meer Kaboel, Kandahar, Jalalabad, Khost, Herat en Mazar-e Sharif opnieuw functioneren. Op de luchthaven van Kaboel zijn er dagelijks zowel binnenlandse als internationale vluchten die aankomen en vertrekken. Alleen al vanuit Dubai Airport vertrekken er maandelijks ruwweg 200 vluchten naar Kaboel. De passagiers op deze vluchten worden omschreven als een gemengde groep van Afghaanse gezinnen die op familiebezoek gaan, zakenlui, hulpverleners en gedeporteerden. Er zijn heden geen rechtstreekse vluchten naar Afghanistan mogelijk vanuit België, of bij uitbreiding vanuit de EU. Wel is het mogelijk om dagelijks via tussenstops (in Istanboel, Abu Dhabi, Dubai, Teheran, ...) vanuit West-Europa naar de internationale luchthaven van Kaboel te vliegen.

Het aantal gedwongen repatriëringen vanuit Europa naar Afghanistan bleef de voorbije jaren zeer laag. Sinds Turkije in januari 2022 commerciële vluchten naar Kaboel heeft hervat, verschijnen wel doorlopend berichten over deportaties van Afghaanse migranten. Doorheen 2022 zou het om bijna 70.000 personen gaan, in 2023 en 2024 gaat het opnieuw om tienduizenden Afghanen. Ook vanuit de buurlanden Iran en Pakistan werden sinds 2022 vele honderdduizenden Afghaanse migranten gerepatriëerd.

Het is onbekend hoeveel Afghanen er sinds augustus 2021 vanuit westerse landen vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan, aangezien dergelijke terugkeer via een derde land verloopt. Verschillende bronnen bevestigen evenwel dat er sinds de machtsovername door de taliban naast definitieve terugkeer ook sprake is van tijdelijke terugkeer van Afghanen naar hun thuisland. Hierbij worden familiebezoek, zakenbelangen en het beheer van eigendommen aangehaald als mogelijke redenen voor een tijdelijke terugkeer. Op de luchthaven van Kaboel werd in oktober 2023 opnieuw een 'reception desk' voor terugkeerders geopend door IOM en het Afghaanse ministerie van 'Refugees and Repatriation'.

De immigratieprocedure op de luchthaven van Kaboel verloopt grotendeels zoals voordien. De controle van passagiers wordt nog steeds uitgevoerd door voormalig immigratie- en luchthavenpersoneel (waaronder ook vrouwelijk personeel), dat naar verluidt geleidelijk aan vervangen wordt door talibanpersoneel in uniform. Anno 2023 zijn de taliban en hun General Directorate of Intelligence (GDI) aanwezig op de luchthaven in Kaboel. De taliban zou beschikken over passagierslijsten en zou dus kunnen achterhalen wie het land binnenkomt. De GDI zou in het bijzonder aandacht hebben voor buitenlanders, spionnen en mensen met mogelijke connecties met Islamic State Khorasan Province (ISKP). Op de luchthavens zouden ook lijsten voorhanden zijn met namen van personeelsleden van de voormalige ANSF die gezocht worden. De taliban zou actief gebruik maken van biometrische gegevens om deze mensen te herkennen en op te sporen. Een van de geconsulteerde bronnen geeft aan dat het niet kan uitgesloten worden dat mensen die uit een westers land komen meer vragen moeten beantwoorden bij binnenkomst, vooral wanneer zij westerse kleding dragen, terwijl een andere bron aangeeft dat er dagelijks Afghanen uit Westerse landen aankomen en dit niet tot problemen leidt. De taliban worden evenwel niet in staat geacht om van iedereen te weten of te achterhalen van waar en waarom iemand is teruggekeerd. Grenscontroles worden door bronnen omschreven als 'oppervlakkig'.

Evenmin wordt de taliban geacht over de nodige capaciteit, mankracht en middelen te beschikken om iedereen die zich op het Afghaanse grondgebied bevindt te controleren en eventuele tegenstanders systematisch op te sporen. De taliban heeft wel controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders en voormalige medewerkers van de ANSF op te sporen. Daarnaast wordt op deze manier tevens toezicht gehouden op de handhaving van de taliban codes, waaronder het verbod voor vrouwen om zich in het openbaar te verplaatsen zonder begeleiding van een mahram. Deze controleposten staan vooral in de provinciale hoofdsteden, districtscentra en stedelijke centra zoals Kaboel opgesteld. Elders in het land zouden er nauwelijks controleposten zijn. Tijdens deze controles worden standaardvragen gesteld aangaande de herkomst en bestemming van personen. Hoewel er meldingen zijn van controles waarbij telefoons worden doorzocht, zou dit niet systematisch gebeuren, maar eerder afhangen van de locatie en het profiel van de gecontroleerde persoon. Hierbij wordt onder meer verwezen naar de controle van VNpersoneel, militaire voertuigen, personen die verdacht worden van banden met ISKP, Panjshiri's. De controleposten zijn vooral bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel. Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden.

Hoewel de infrastructuur van de de facto talibanregering als zwak wordt bestempeld, en de taliban niet in staat wordt geacht om alle terugkeerders op te sporen en te controleren, zullen in de praktijk, op dorpsniveau, de plaatselijke leiders wel op de hoogte zijn van wie is teruggekeerd.

Meerdere bronnen geven aan dat er weinig concrete informatie is over de huidige situatie van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, zowel vanuit het Westen als vanuit naburige landen. De beschikbare informatie hierover wordt omschreven als gering, beperkt en vaak eerder anekdotisch. Niettegenstaande er geen systematische opvolging gebeurt van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, dient erop gewezen te worden dat verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land opvolgen en rapporteren over gebeurtenissen en incidenten. Indien er ernstige problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban personen behandelt die terugkeren uit het Westen zou dit gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties en instanties die de situatie in het land opvolgen. Dit is geenszins het geval. Verschillende bronnen geven aan dat de taliban terugkeerders doorgaans goed behandelen en dat ze geen weet hebben van acties vanwege de de facto autoriteiten ten aanzien van Afghanen die terugkeren, louter omdat ze zijn teruggekeerd uit een westers land.

Personen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen evenwel door de taliban of de Afghaanse gemeenschap met argwaan worden bekeken en kunnen geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting, o.a. omwille van de perceptie verwesterd te zijn. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. Personen kunnen worden gezien als 'verwesterd', onder meer omwille van hun gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-islamitisch beschouwd worden. Echter, niet elke Afghaan die terugkeert loopt hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd. Evenmin kan gesteld worden dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om te besluiten dat u gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de Westerse waarden, of als iemand die de sociale normen niet respecteert en om die reden zal vervolgd worden. De Afghaanse maatschappij wordt immers omschreven als zeer divers en complex, waardoor er bijgevolg steeds (lokale) variatie in interpretatie en houdingen mogelijk is, ook wat betreft de wijze waarop mensen die terugkeren naar Afghanistan worden gepercipieerd en behandeld. Mogelijke reacties ten aanzien van terugkeerders vanwege de taliban of vanwege de Afghaanse gemeenschap zullen dus steeds afhankelijk zijn van verschillende factoren, zoals het individuele profiel van de terugkeerder, het netwerk in Afghanistan en de plaats, context en familiale situatie in Afghanistan waarnaar deze persoon terugkeert. Niet elke Afghaan die terugkeert vanuit het Westen loopt derhalve hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd.

Evenmin kan voor elke Afghaan die onder het profiel van toegeschreven verwestering valt een gegronde vrees voor vervolging worden aangenomen. Bij de beoordeling van de vraag of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees voor vervolging is derhalve steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoeker te worden aangereikt. In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een eerste middel werpt verzoeker op: *“Schending van artikel 1A van het Verdrag van Genève; Schending van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet; Schending van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering juncto Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel. Schending artikel 3 EVRM juncto Schending artikel 48/4, §2, b en c van de vreemdelingenwet”*

Verzoeker verwijst naar de definitie van een vluchteling vervat artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag en past de constitutieve elementen ervan toe op zijn situatie. Zo stelt hij dat hij zich buiten het land van herkomst bevindt, meer bepaald bevindt hij zich in België waar hij in juli 2023 een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend. Hij stelt tevens een gegronde vrees voor vervolging te hebben omwille van problemen met de taliban en verwijst naar zijn verklaringen opgetekend in de voorbereidende vragenlijst van Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS). Volgens hem heeft het CGVS *“deze terechte vrees”* *“ten onrechte”* niet bewezen geacht. Tot slot stelt hij dat hij geen bescherming kan krijgen van de lokale autoriteiten omdat ze zelf de vervolgers zijn.

In een tweede middel werpt verzoeker op *“Schending van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering juncto schending van gelijkheidsbeginsel juncto Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel”*.

Verzoeker is ervan overtuigd dat verweerder zijn verzoek om internationale bescherming ten onrechte heeft afgewezen. Hij betoogt dat verweerder onvoldoende rekening heeft gehouden met volgende elementen: zijn profiel, zijn verklaringen over zijn werk, de voorgelegde stukken over zijn werk, zijn mentale problemen en zijn lang verblijf in België. Hij wijst op de uitspraken van *“de hoogste religieuze leider van Taliban”* en van *“de woordvoerder van Taliban Zabiullah Mojahid”* over Afghanistan die naar het Westen gaan en stelt dat dit voldoende is om hem te erkennen als vluchteling. Vervolgens verwijst hij naar een nieuwsbericht van de VRT over een rapport van UNAMA, *“No safe haven: Human rights risks faced by persons involuntarily returned to Afghanistan”* van juli 2025, naar *“[n]ieuwe UNAMA-rapporten (juni en september 2025)”* en verschaft hij de weblink naar de UNHCR, Guidance Note on Afghanistan -update II. Verzoeker betoogt dat uit dit alles blijkt dat terugkeerders wel worden vervolgd. Verzoeker is er voorts van overtuigd dat hij zeer doorleefde verklaringen heeft afgelegd over zijn werk, stelt dat hem het voordeel van de twijfel moet worden verleend en probeert vervolgens de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen.

In wat kan worden beschouwd als een derde middel werpt verzoeker op: *“Schending van artikel 3 EVRM juncto schending van artikel 48/4, §2, b van de Vreemdelingenwet”*. Voor wat betreft de toepassing van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet verwijst hij naar §39 van het arrest Elgafaji over de ‘sliding scale’ en stelt dat hij zijn persoonlijke omstandigheden voldoende aannemelijk heeft gemaakt.

2.2. Aanvullende nota

Verweerder maakt op 26 mei 2026 een aanvullende nota over waarin een evaluatie van de actuele situatie in Afghanistan wordt gemaakt. Hij verwijst via consulteerbare weblinks naar:

- EUAA “COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments” van 4 november 2022;
- EUAA “Afghanistan: Security Situation” van augustus 2022;
- EASO “Afghanistan Country Focus” van januari 2022;
- EUAA “Afghanistan Country Focus” van december 2023;
- EUAA “Country Guidance: Afghanistan” van mei 2024;
- EUAA “Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city” van augustus 2022;
- EASO Country of Origin Information Report “Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City” van augustus 2020;
- EUAA “Afghanistan: Targeting of individuals” van augustus 2022;
- UNAMA “Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan” van juni 2023;
- COI Focus “Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban” van 14 december 2023;
- EUAA COI Query “Afghanistan – Major legislative, security-related, and humanitarian developments” van februari 2024;
- EUAA “Afghanistan – Country Focus” van november 2024;
- EUAA “Afghanistan – Country Focus” van januari 2026;

-EUAA "COI Query Afghanistan. Major legislative, security-related, and humanitarian developments" van 27 maart 2026.

2.3. Beoordeling van het beroep

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het administratief dossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient derhalve niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.3.2. Landeninformatie

De Raad wijst er vooreerst op dat verweerder bij aanvullende nota van 26 mei 2026 de beschikbare objectieve landeninformatie geactualiseerd en aangevuld heeft. De Raad is er zich van bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in Afghanistan en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen van gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen, zoals de bestreden beslissing en de aanvullende nota duidelijk maken. In de huidige stand van zaken kan de Raad niet tot het besluit komen dat er onvoldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel voor wat betreft de vluchtelingenstatus als subsidiaire beschermingsstatus, te analyseren. Verzoeker brengt geen andersluidende informatie aan die wijst op een volledige informatiestop die de Raad in de huidige stand van zaken tot een andere conclusie zou nopen.

Niettemin blijven de onzekerheid en de onwetendheid groot, waardoor de nodige voorzichtigheid aan de dag moet worden gelegd bij het beoordelen van de nood aan internationale bescherming van Afghaanse onderdanen. Hierbij wordt de recentst beschikbare informatie gehanteerd over de Afghaanse context, met bijzondere aandacht voor de individuele elementen die verzoekers zaak kenmerken.

2.3.3. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

Voor wat betreft het geschonden geachte zorgvuldigheidsbeginsel, verplicht dit verweerder om zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding.

Dit alles wordt verder onderzocht in het licht van de geschonden geachte artikelen 48/3, oud, en 48/4, oud, van de Vreemdelingenwet.

De aangevoerde schending van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag wordt behandeld in het kader van artikel 48/3, oud, van de Vreemdelingenwet waarnaar voormelde bepaling verwijst.

Artikel 3 van het EVRM stemt inhoudelijk deels overeen met de artikelen 48/3, oud, en 48/4, oud, van de Vreemdelingenwet. De toetsing of dit artikel werd geschonden door de bestreden beslissing stemt overeen met de toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor internationale bescherming. Vermits de bestreden beslissing geen maatregel tot terugleiding of verwijdering betreft, dringt zich geen verdergaande toetsing aan artikel 3 van het EVRM op dan de voormelde.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3, oud, van de Vreemdelingenwet

Verzoeker vreest bij terugkeer naar Afghanistan te worden gedood door de taliban omwille van zijn tewerkstelling voor de voormalige Afghaanse lokale politie (hierna: ALP).

In de bestreden beslissing komt verweerder tot het besluit dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers tewerkstelling voor de ALP, waardoor ook geen geloof kan worden gehecht aan de problemen die verzoeker hierdoor stelt te hebben gekend met de taliban. Hij baseert zich daarvoor op volgende schragende vaststellingen:

(1) Er rijzen twijfels over verzoekers inzet aan een checkpoint. Uit landeninformatie blijkt namelijk dat de veiligheidssituatie in de buurt van zijn checkpoint bijzonder volatiel was. Dat verzoeker gedurende anderhalf jaar geen incidenten meemaakte waarbij voorbijgangers, onder wie talibanleden, weerwerk toonden of een wapen bovenhaalden, kan dan ook niet worden aangenomen.

(2) Verzoekers beschrijving over hoe hij controles uitvoerde aan zijn checkpoint zeer weinig aannemelijk is. Verzoeker is weinig op de hoogte van de werkwijze van de ALP in de regio Kunduz.

(3) Verzoeker legt tegenstrijdige verklaringen af over zijn takenpakket bij de ALP.

(4) Verzoeker legt tegenstrijdige verklaringen af over zijn administratie om bij de ALP in dienst te kunnen treden en over de personeelsstructuur in zijn checkpoint.

(5) Dat verzoeker liet uitschijnen tot aan de machtsovername verder te zijn blijven werken bij de ALP is strijdig met beschikbare informatie.

(6) Verzoekers verklaringen over de machtsovername stroken niet met beschikbare informatie.

(7) Dat verzoeker in werkelijkheid nooit voor de ALP actief was wordt bevestigd door de foto's van zijn voorgehouden tewerkstelling.

(8) Gezien geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers activiteiten voor de ALP kan niet worden geloofd dat hij hierdoor problemen kende met de taliban.

Na lezing van het administratief dossier, stelt de Raad vast dat voormelde schragende vaststellingen van verweerder met betrekking tot verzoekers profiel en het vluchtrelaas, zoals uitgebreid weergegeven in de motieven van de bestreden beslissing, steun vinden in het administratief dossier, betrekking hebben op de kern van het asielrelaas alsook pertinent en correct zijn. Verzoeker slaagt er niet om deze bevindingen aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, te verklaren of te weerleggen, zoals hierna zal blijken.

De Raad behandelt enkel verzoekers kritiek die hij uit op de schragende vaststellingen (zoals supra opgelijst). Kritiek op overvloedige motieven kan immers geen aanleiding geven tot de erkenning van de vluchtelingenstatus of de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Waar verzoeker in eerste instantie kort aanstipt dat verweerder geen rekening heeft gehouden met zijn mentale problemen wijst de Raad erop dat blijkens de bestreden beslissing verweerder hiermee wel degelijk rekening heeft gehouden bij de beoordeling of er in hoofde van verzoeker bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld, quod non in casu. Verzoeker brengt niets in tegen de motieven die in dit verband in de bestreden beslissing kunnen worden gelezen.

Verzoeker benadrukt in een eerste middel algemeen dat hij vervolging vreest door de taliban, dat verweerder “ten onrechte” deze “terechte” vrees niet bewezen heeft geacht, dat hij ter staving van “hun subjectieve vrees” verwijst naar zijn verklaringen zoals genoteerd bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) in de voorbereidende vragenlijst van het CGVS en dat hij de bescherming van de lokale autoriteiten niet kan inroepen omdat zij zelf de vervolgers zijn. Met een dergelijk algemeen betoog slaagt verzoeker er echter niet in de concrete en uitgebreide vaststellingen van het CGVS die ertoe leiden dat zijn tewerkstelling voor de ALP en zijn eraan gekoppelde vrees voor vervolging door de taliban niet aannemelijk wordt bevonden, aan het wankelen te brengen.

Verzoeker betoogt dat voor wat betreft zijn inzet en werkwijze aan de checkpoint het CGVS oordeelt op basis van zijn buikgevoel dat “totaal niet overeenkomt met de werkelijkheid”. De Raad kan verzoeker hierin niet volgen aangezien het CGVS zich voor zijn beoordeling in dit verband baseert op objectieve landeninformatie. Zo kan in de bestreden beslissing worden gelezen dat verzoekers verklaringen dat het nooit is voorgevallen dat een arrestant gewapend was of verzet bood aan zijn checkpoint niet aannemelijk zijn in het licht van de beschikbare landeninformatie specifiek over de veiligheidssituatie in de buurt van deze checkpoint:

“Uit de landeninformatie blijkt namelijk dat de veiligheidssituatie in de buurt van uw checkpoint bijzonder volatiel was. Zo was Kunduz-stad reeds in 2015 (en ternauwernood in 2016) in handen van de taliban gevallen en voerde de groepering vanaf 2017 tal van operaties uit om de stad opnieuw in handen te krijgen. De info meldt dat dit zorgde voor instabiliteit, waarbij de omliggende districten van Kunduz nu eens door de overheid, dan weer door de taliban bezet werden. Volgens één bron was het centrum van het district waar u werkte, Chardara, zelfs onder talibancontrole rond oktober 2020 en werd het in het voorjaar van 2021 terug ‘gecontesteerd’ (zie EASO-rapport van juni 2021, p.246-247, beschikbaar op

https://www.euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2021_EASO_COI_AFG_Security_Situation_Report_AC_final_sized23.pdf). Het CGVS wijst er op dat u beweerdelijk van begin 2020 tot augustus 2021 in dit district werkzaam was (CGVS p.21, p.28) en dat uw checkpoint op slechts 10 minuten van het districtscentrum lag (CGVS p.22) en op zo'n 7 à 8 km van Kunduz-stad (zie opmerking notities). Dat u gedurende anderhalf jaar geen incidenten meemaakte waarbij voorbijgangers, onder wie talibanleden, weerwerk toonden of een wapen bovenhaalden, kan dan ook niet worden aangenomen. Logischerwijze moet de taliban jullie geregeld op de hielen hebben gezeten."

Verzoeker brengt hiertegen niets in met zijn bloot betoog dat "de taliban nooit de weg namen die onder controle van de overheid was" en dat "[n]iemand is gek om zichzelf in gevaar te brengen, wetende dat er tientallen andere sub wegen zijn om te nemen zonder door de overheid opgepakt te worden". De Raad stelt vast dat voormelde motieven niet getuigen van een "zeer naïeve denkwijze" maar zijn gegrond op objectieve landeninformatie. Verzoekers overtuiging dat zijn uitleg "zeer gedetailleerd" was en "conform zijn gevolgde opleiding" doet geen afbreuk aan de terechte vaststelling dat zijn beschrijving wijst op een gebrek aan affiniteit met de ALP.

Met zijn betoog dat het CGVS zich schuldig maakt aan "generaliseren", dat hij een opleiding heeft gevolgd, dat hij zeer goed op de hoogte was van zijn rechten en plichten en dat hij er ook van op de hoogte is dat niet elke ALP-kandidaat een opleiding kreeg door de oorlogssituatie werpt verzoeker geen ander licht op de vaststellingen dat zijn beweerde zachte aanpak tijdens controles sterk contrasteert met de beschikbare informatie en dat hij weinig op de hoogte is van de werkwijze van de ALP in de Kunduz-regio waarbij dit alles in de bestreden beslissing wordt geconcretiseerd als volgt:

"Ook uw beschrijving over hoe u controles uitvoerde aan uw checkpoint, is zeer weinig aannemelijk: "We zeiden 'wij zijn troepen van de overheid, wij willen een controle uitvoeren, mogen wij eraan beginnen? Hebben wij uw toestemming?' en dan zeiden zij altijd 'ja' en dan begonnen wij te controleren" (CGVS p.18). Zo vermeldt de landeninformatie eveneens dat de ALP bekend stond om zijn brutaliteit en dat veel agenten, wegens hun ongeletterdheid en gebrek aan degelijke training, niet op de hoogte waren van hun plichten en de rechten van arrestanten. Volgens UNAMA schuwde de ALP er niet voor talibanleden doelbewust om te brengen; diezelfde organisatie sloeg tevens alarm vanwege het hoge percentage betrouwbare getuigenissen van foltering en slechte behandeling door diezelfde ALP (zie EASO-rapport van augustus 2020, p.34-35, beschikbaar via https://www.euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_state_structure_and_security_forces.pdf). Een andere bron van Afghan Analysts Network (AAN) wees erop dat ook de ALP van uw eigenste district, Chardara, bekend stond om zijn brutaliteit en criminele gedrag (zie stuk nr. 1, map 'landeninformatie'). Uw beweerde 'zachte' aanpak lijkt dan ook sterk te contrasteren met de beschikbare info. Uw verdere beschrijving, namelijk dat het niet toegestaan was om jullie wapen te gebruiken indien een tegenstander zelf naar jullie schoot, en jullie louter op de grond konden gaan liggen om jullie te verdedigen (CGVS p.18-19), kan gezien de info ook nauwelijks voor waar worden aangenomen. U lijkt met andere woorden weinig op de hoogte van de werkwijze van de ALP in de regio Kunduz."

Verzoeker betoogt verder dat het niet ernstig is dat het CGVS vaststelt dat hij bij de DVZ zijn werk als persoonlijk chauffeur van zijn commandant niet heeft vermeld. Hij meent dat hij bij de DVZ niet de vraag kreeg "geef mij een uitleg over uw takenpakket bij de ALP" en dat hij van de tolk de raad kreeg om gewoon te zeggen waar hij heeft gewerkt.

De Raad stelt vast dat verzoeker bij de DVZ wel degelijk werd gevraagd over zijn werk te vertellen, met name werd hem gevraagd "Kan u mij iets meer over uw werk vertellen?" en "Wat was je job?". Op deze laatste vraag antwoordde verzoeker: "Mijn job was om bij een checkpoint te blijven en dat te bewaken, soms deed ik ook mee in campagnes tegen dingen als poppy velden etc. Ik was een gewone politieman." (voorbereidende vragenlijst CGVS, punt 5). Hieruit volgt dat verzoeker wel degelijk een beschrijving gaf van zijn takenpakket. Dat hij hierbij niet vermeldde dat hij tevens de persoonlijke chauffeur was voor zijn commandant doet wel degelijk afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn tewerkstelling aangezien dit volgens zijn verklaringen afgelegd tijdens het gehoor bij het CGVS een belangrijk onderdeel van zijn takenpakket bleek te zijn. Zo kan in het gehoorverslag worden gelezen dat toen verzoeker werd gevraagd "En wat deed u juist bij de politie? [...]" in de eerste plaats verwees naar zijn taak als chauffeur:

"Ik heb bij de politie als chauffeur gewerkt, als chauffeur van de commandant, ik was zijn chauffeur, ik was in de checkpoint, als de commandant naar een bepaalde plaats wou gaan dan moest ik hem naar daar brengen. En verder was ik gewoon in de checkpoint en dan moest ik daar werken. Ik kon geen ander werk uitoefenen omdat ik daar officieel aan het werk was." (gehoorverslag CGVS, p. 15) en

“Hoe vaak voerde u de commandant rond? Dat wist ik nooit op voorhand. Het hing af van zijn werk. Er zijn periodes geweest dat het bv. 3 dagen per week was of 4 dagen per week dat ik hem naar andere plaatsen moest brengen, soms ook 1 dag of 2 dag per week.” (gehoorverslag CGVS, p. 25).

Verder stelde het CGVS vast dat verzoeker ook toen hem specifiek gevraagd werd *“Ok, U zei daarjuist dat u chauffeur was van de commandant en dat u ook in de checkpoint zat. Deed u daarbuiten nog andere taken voor de lokale politie? Neen.”* (gehoorverslag CGVS, p. 22) niet vermeldde wat hij bij de DVZ verklaarde, met name dat hij soms meedeed aan campagnes tegen zaken als poppy-velden. Verzoeker plaatst deze vastgestelde tegenstrijdigheid niet in een ander daglicht door te betogen dat hij een foto heeft neergelegd over dit werk en dat dit niet de reden van zijn vlucht naar België was, dat dit zijn werk voor de ALP was. Immers werd hem gevraagd naar de verschillende taken die hij uitoefende voor de ALP. Gelet op het feit dat zijn werk voor de ALP de reden van zijn vlucht was, kan worden verwacht dat verzoeker over dit inhoud ervan coherente verklaringen aflegt. Voor wat betreft de foto die hij in dit verband voorlegde kan in de bestreden worden gelezen dat hieruit geen zichtbare activiteit voor de ALP kan worden afgeleid. Verzoeker kan deze foto dan ook niet meer laten zeggen dan dat hij lachend poseert in burgerkledij een wapen vasthoudend in een poppy-veld. Hieruit blijkt niet dat hij deelnam aan campagnes tegen poppy-velden. Verder blijkt nergens uit dat verweerder bepaalde zaken over het hoofd heeft gezien zoals verzoeker voorhoudt.

Door louter te stellen dat *“dit niet ernstig is”* brengt verzoeker niets in tegen de vaststelling dat hij tegenstrijdig was over het aantal dorpsleiders dat de formulieren ondertekende voor zijn indiensttreding bij de ALP.

Ook voor wat betreft zijn leidinggevende bleken verzoekers verklaringen tegenstrijdig. Zo sprak hij bij de DVZ toen hem werd gevraagd naar zijn leidinggevende over commandant M.Q.S. terwijl hij bij het CGVS verklaarde dat zijn leidinggevende commandant L. was en dit tijdens zijn volledige loopbaan. Verzoekers betoog dat verweerder zijn verklaringen niet goed heeft gelezen waarbij hij verduidelijk *“het waren 3 broers die telkens de ene na de dood van andere commandant werd”* -waarbij verzoeker niet aangeeft waar deze verklaring kan worden gelezen - vindt geen steun in het gehoorverslag van het CGVS. Daarin kan immers duidelijk worden gelezen:

“Wie was jullie leidinggevende? [L.]

Altijd hem?

Ja altijd hem.” (gehoorverslag CGVS, p. 21)

“Hoe heette de commandant voor wie u chauffeur was? Commandant [L.]”

Ook met zijn blote bewering dat hij toen hij bij het CGVS verklaarde dat de standaardbezetting 10 personen was *“hij meent dat deze 8 personen buiten hem en zijn commandant waren”* doet hij geen afbreuk aan de vaststelling dat hij tijdens het gehoor bij het CGVS verklaarde *“in totaal”* 10 personen (gehoorverslag CGVS, p. 21) en bij de DVZ verklaarde *“Met hoeveel mensen was u in het checkpoint? We waren met 8”* (voorbereidende vragenlijst, p. 3).

Verzoeker meent dat het feit dat hij niet op de hoogte was van ontslagen personen geen reden mag zijn om te twifelen aan zijn tewerkstelling voor de ALP. Hiermee brengt hij echter niets in tegen volgende pertinente vaststelling van de bestreden beslissing die is gesteund op objectieve landeninformatie (AD blauwe map stuk 1):

“Helemaal frappant, en strijdig met de beschikbare info, is dat u liet uitschijnen dat u tot aan de machtsovername voor de ALP bent blijven verder werken. Zo verklaarde u dat het bevel om zich bij de ANP te voegen er uiteindelijk niet is gekomen (CGVS p.26-27). U heeft naar eigen zeggen nooit iets te maken gehad met de ANP (CGVS p.19). Gevraagd of er andere ALP-leden waren die niet meer konden verder werken, antwoordde u ook van niet (CGVS p.27). Het hierboven vermelde artikel van april 2021 stelt nochtans duidelijk dat in Chardara 160 van de in totaal 280 ALP-leden reeds effectief waren overgeheveld naar de ANP en dat de rest ontslagen was (zie supra). Als u werkelijk in dit district aan de slag was, had u dit ongetwijfeld geweten.”

Dat verzoeker, als lid van de ALP, totaal niet op de hoogte is van het feit dat in zijn district op het moment dat hij er werkzaam zou zijn geweest de bestaande ALP-leden ofwel zijn overgegaan naar de ANP ofwel zijn ontslagen is wel degelijk een element dat ernstig afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van zijn tewerkstelling voor de ALP.

Hetzelfde geldt voor de vaststelling dat verzoekers verklaringen over de val van Kunduz en het district Chardara waar hij zou hebben gewerkt niet strookt met objectieve landeninformatie (AD, blauwe map stukken 2 en 3). Het CGVS stelt in dit verband vast:

“Inzake de machtsovername zelf slaat u eveneens de bal mis. Zo vermeldt een ander artikel van AAN van 2 juli 2021 dat de Afghaanse strijdkrachten zich reeds op 22 juni 2021 hadden teruggetrokken uit het district Chardara, en wordt eveneens op een door hen opgestelde kaart aangeduid dat het districtscentrum reeds in juni 2021 overgenomen werd door de taliban (zie stuk nr. 2, map ‘landeninformatie’). Kunduz-stad is op zijn beurt op 8 augustus 2021 in handen van de taliban gevallen, zo melden verschillende bronnen (zie stuk nr. 3, map ‘landeninformatie’). Zelf beweerde u daarentegen dat u uit Afghanistan vertrokken bent op de dag van de latere machtsovername van Kaboel (15 augustus 2021) (CGVS p.12). Kunduz-stad zou volgens u pas één dag daarvoor gevallen zijn aan de taliban en Chardara vier dagen voor Kunduz-stad (CGVS p.28-29). Uw uitleg na confrontatie, nl. dat de situatie zoals u die ervoer op het veld anders was dan wat de officiële bronnen vermelden (CGVS p.29), kan hierbij niet overtuigen. Het gaat hier immers niet om een verschil van één of twee dagen, maar één week (voor Kunduz-stad) en maar liefst zeven weken (voor Chardara) (zie supra).”

Verzoeker stelt zich de vraag *“Wanneer is Kunduz gevallen in handen van Taliban en wanneer Chardara district?”*. Hij stipt aan dat verweerder stelt dat Kunduz op 8 augustus 2021 in handen van de taliban is gevallen. Hij voert aan dat er tevens landeninformatie beschikbaar is waarin wordt verwezen naar 11 augustus 2021. Nog los van de vaststelling dat verzoeker verklaarde dat Kunduz stad is gevallen een dag voor de machtsovername, dus op 14 augustus en niet op 11 augustus en verklaarde dat Chardara vier dagen voor Kunduz-stad viel, dus 11 augustus, kan in de door verzoeker aangehaalde landeninformatie niets worden gelezen dat ingaat tegen voormelde vaststellingen van de bestreden beslissing. Zo kan in de wikipediabron *“Battle of Kunduz (2021)”* eveneens worden gelezen dat Kunduz-stad viel op 8 augustus 2021, dat de Afghaanse strijdkrachten zich terugtrokken naar het hoofdkwartier van *“217th Pamir Corps”* en de luchthaven in de stad. Na drie dagen gaven ze zich over waardoor de taliban ook de controle over de luchthaven overnam. De citaten van verzoeker uit het EASO-rapport *“Afghanistan Security situation Country of Origin Information Report”*, van juni 2021 betreft informatie over de situatie in oktober 2020 en dateert dus van voor de machtsovername door de taliban. De Raad ziet dan ook de relevantie van deze informatie niet in voor verzoekers standpunt. De Raad ziet verder ook de relevantie niet in van verzoekers betoog dat hij *“meent dat zijn checkpoint 8 km ver stond van het district centrum. In een rurale gebied is 8 km als 30 km afstand”*.

Voor wat betreft de door verzoeker neergelegde foto's kan het volgende worden gelezen in de bestreden beslissing:

Dat u in werkelijkheid nooit bij de ALP actief was, wordt voorts nog bevestigd door de foto's van uw zagezegde tewerkstelling. Bij twee van de zeven afbeeldingen die u indiende werden namelijk sterke aanwijzingen van vervalsing waargenomen. Dit blijkt meer bepaald na analyse van de lichtinval, schaal, pixelisatie en randen van de foto's – waarvan een gedetailleerd verslag kan worden teruggevonden in uw administratief dossier (zie stuk nr. 3, map ‘documenten’; zie resultaat NMU-onderzoek, stuk nr. 4, map ‘landeninformatie’). U werd hier trouwens mee geconfronteerd doch u kwam niet verder dan dit te ontkennen en te volharden dat het authentieke foto's zijn (CGVS p.30-31). Dit is niet ernstig. Het hoeft geen betoog dat het verschaffen van valse foto's niet alleen de waarachtigheid van uw profiel, maar ook uw algemene geloofwaardigheid ten stelligste ondermijnt. Er kan hierdoor ook niet worden uitgesloten dat uw andere vijf foto's – waaruit overigens geen zichtbare activiteiten voor de ALP zijn afgeleid – ook door manipulatie of inscenering tot stand zijn gekomen (zie stuk nr. 3, map ‘documenten’). De foto van een lijk, zagezegd van een collega, kan daarom ook niet staven dat u persoonlijk voor de ALP zou hebben gewerkt (zie stuk nr. 4, map ‘documenten’).

Met zijn betoog dat men zich moet afvragen waarom hij twee valse foto's zou voorleggen als hij vijf “goede foto's heeft om zijn werk aan te tonen” brengt verzoeker niets in tegen de vaststelling dat twee foto's duidelijk vals zijn. Deze vaststelling wordt ondersteund door een gedetailleerd verslag van Cedoca *“New Media Unit NMU2020-570, check foto's”* dat zich in het administratief dossier bevindt (blauwe map, stuk 4). Verder gaat hij er met zijn betoog ook aan voorbij dat uit de overige foto's geen zichtbare activiteiten voor de ALP kunnen worden afgeleid. Zij volstaan dus niet om zijn tewerkstelling voor de ALP aan te tonen.

Het geheel aan documenten, objectieve landeninformatie en verzoekers verklaringen in acht genomen en bekeken in hun onderlinge samenhang, treedt de Raad verweerder bij in het standpunt dat aan verzoekers profiel en vluchtrelaas geen geloof kan worden gehecht.

Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3, oud, van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1981, zoals bepaald in artikel 48/3, oud, van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

Volledigheidshalve wordt opgemerkt dat artikel 3, 1) en 5) juncto artikel 9 van de Verordening (EU) 2024/1347 niets wijzigt aan hetgeen voorafgaat, daar de materiële voorwaarden om als vluchteling erkend te worden dezelfde gebleven zijn. Aldus kan een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 3, 1) en 5) juncto artikel 9 van de Verordening (EU) 2024/1347 niet worden aangenomen.

Bijgevolg blijkt niet dat verzoeker voor zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond. Evenmin zijn daartoe andere concrete indicaties.

2.3.4.2. Personen van wie wordt aangenomen dat ze religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden en personen (die worden gezien als) beïnvloed door buitenlandse waarden, ook wel verwestering genoemd.

Op basis van de objectieve landeninformatie, die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, kan volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De taliban menen evenwel dat de sharia op zich een afdoende legaal kader bevat waardoor een grondwet niet nodig is. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EUAA, "Afghanistan - Country Focus", januari 2026, p. 23 en 26). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. De de facto-regering beschouwt zichzelf als een sturende instantie met een fundamentele doelstelling om de bevolking te doen leven volgens de religieuze wetgeving.

Sinds de machtsovername door de taliban in augustus 2021 houdt de conservatieve opperste leider Haibatullah Akhundzada steeds nadrukkelijker de touwtjes in handen en zijn gezag is steeds dwingender. In een rapport van januari 2024 wordt gesteld dat de rol van Akhundzada als diegene die de finale zeg heeft over de meeste beleidsaspecten ondertussen verankerd is, al blijft discussie bestaan over de richting inzake binnenlands en buitenlands beleid (EUAA, "Afghanistan - Country Focus", januari 2026, p. 16). In november 2022 gaf hij opdracht tot volledige invoering van de taliban-versie van de sharia (EUAA, "Afghanistan - Country Focus", januari 2026, p. 26).

Politieke partijen zijn verboden waardoor er geen ruimte is voor politieke oppositie en de 'civic space' is zeer beperkt, zo niet gesloten. Afghaanse lokale media en middenveldorganisaties krijgen steeds meer restricties opgelegd en critici worden gearresteerd. Zo is elke berichtgeving over mensenrechten en kritiek op de taliban als de 'legitieme heersers' verboden, wat leidt tot zelfcensuur bij de nog actieve journalisten in Afghanistan. Vele opposanten hebben het land verlaten of zijn ondergedoken. Om de strenge leefregels van de zeer strikte interpretatie van de sharia door de taliban te handhaven, heeft de facto-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht, en gebruikt daartoe ook het 'Taliban General Directorate of Intelligence' (GDI) en een aantal de facto-staatsinstellingen (EUAA, "Afghanistan - Country Focus", december 2023, p. 24 en EUAA, "Afghanistan - Country Focus", januari 2026, p. 21). Ondanks het beperkt aantal handhavers van het MPVPV, hebben vele Afghanen zich aangepast door zelfregulering, sociale druk en toezicht vanuit de gemeenschap (familieleden, religieuze leiders en burens), teneinde confrontaties met handhavers van het MPVPV te vermijden. Er zijn talrijke meldingen van mishandeling, openbare lijfstraffen en andere vormen van wrede of vernederende behandeling.

De taliban streven een zuivering van de Afghaanse samenleving na waarbij buitenlandse invloeden worden geweerd. De de facto-regering heeft daartoe massaal geïnvesteerd in het bouwen van moskeeën en madrassa's over het hele land. In deze optiek is ook het westers seculier onderwijssysteem onder vuur komen te liggen en inspanningen om seculier onderwijs te bannen zijn toegenomen ten voordele van de uitbreiding van religieus onderwijs (EUAA, Afghanistan - Country Focus, januari 2026, p. 32-34). Er is een curriculum goedgekeurd voor mannelijke en vrouwelijke madrassa's maar de de facto-autoriteit heeft geen richtlijnen gegeven over algemene vakken. Volgens een assistent-professor verbonden aan de American University of Afghanistan hebben sommige madrassa's dit aangegrepen om in hun curriculum niet-religieuze en wetenschappelijke onderwerpen op te nemen omdat meisjes geen toegang hebben tot secundair onderwijs. Dit is evenwel volgens deze expert niet op uniforme wijze doorgevoerd. Het curriculum van madrassa's die worden gefinancierd door hoge functionarissen van de de facto-autoriteit weerspiegelt hun persoonlijke visie wat resulteert in sommige 'erg moderne' en andere 'conservatieve' madrassa's (EUAA, "Afghanistan - Country Focus", november 2024, p. 106-107, 136). De MPVPV heeft echter de controle op het naleven van de restricties voor meisjes in het onderwijs opgevoerd, ook in de madrassa's (EUAA, "Afghanistan - Country Focus", januari 2026, p. 116).

Het toepasselijke rechtskader blijft onduidelijk. Hoewel decreten tegenwoordig meer geformaliseerd en gepubliceerd worden, blijven veel instructies vaag, mondeling of niet officieel bekendgemaakt. Dit leidt tot rechtsonzekerheid en ruimte voor willekeurige interpretatie en handhaving.

Op 31 juli 2024 werd door de de facto-autoriteiten de zogenaamde moraliteitswet aangenomen waarin, enerzijds, een aantal verboden handelingen voor het grote publiek worden geformuleerd, en anderzijds, de verantwoordelijkheden van en de gedragscode voor het MPVPV-personeel worden uiteengezet. De wet bevat onder meer voorschriften die toezien op gendersegregatie in het openbaar leven. De moraliteitswet bevat zowel voor vrouwen als mannen kledivoorschriften. De wet specificeert verder een aantal inbreuken waaronder het niet bidden, het niet deelnemen aan verplichte (gezamenlijke) gebeden en het sluiten van vriendschap met niet-moslims of hen imiteren. Voorts is muziek tijdens bijeenkomsten of in woningen verboden en geldt er een verbod op ongehoorzaamheid van kinderen tegenover hun ouders. Verder bepaalt de moraliteitswet dat MPVPV-personeel ertoe gehouden is inbreuken door 'mentaal gehandicapte personen' en kinderen te beëindigen (EUAA, "Afghanistan - Country Focus", november 2024, p. 30 en 34-44 en EUAA, "Afghanistan - Country Focus", januari 2026, p. 34-42). Over het algemeen gaat het om voorschriften die sinds de machtsovername bestonden en ook reeds afdgedwongen werden, al zien sommige bronnen de codificatie als een indicatie dat deze regels strikter zullen worden toegepast en in een meer repressief en wreder systeem.

Op 14 november 2022 droeg de opperste leider Akhundzada evenwel alle taliban-rechters op om de sharia volledig toe te passen en 'hudud'- en 'qisas'-straffen op te leggen. Deze straffen omvatten onder meer executies, steniging, geseling en amputatie van ledematen. Verschillende gevallen van openbare geseling volgden op deze verklaring in het hele land. Lijfstraffen worden nog steeds regelmatig toegepast (EUAA, "Afghanistan - Country Focus", januari 2026, p. 43). In het bijzonder wat betreft 'zina' – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen, wat tevens kan worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. 'Zina' is één van de 'hudud'-misdaden (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", juni 2023, p. 7, voetnoot 1). In het Algemeen Ambtsbericht wordt gesteld dat geen betrouwbare gegevens bestaan over de bestraffing van 'zina' en dat het moeilijk is cijfers te vinden van aantallen lijfstraffen voor deze specifieke 'hudud'-misdadigheid aangezien de politie deze cijfers niet meedeelt (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", juni 2023, p. 130).

Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, "Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban's second Emirate", van 15 juni 2022 in EUAA "Afghanistan security situation", augustus 2022, p. 30). Ook de meest recente landeninformatie schept hierover geen duidelijkheid.

De scheiding van mannen en vrouwen in het openbare leven op straat wordt door controleurs van de MPVPV gecontroleerd, die volgens sommige bronnen ook vragen stelden over de kernelementen van de islam of over de sharia en mensen die hierop niet het juiste antwoord gaven naar het politiebureau brachten (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht", juni 2023, p. 96).

Op 4 januari 2026 is het Wetboek van Strafvordering voor Rechtbanken ('*De Mahakumu Jazaa'i Osulnama*'), ondertekend door de opperste leider Haibatullah Akhundzada en verspreid onder de rechtbanken op provinciaal niveau in heel Afghanistan, uitgevaardigd. Volgens Rawadari legaliseert het wetboek discriminatie, het beperken van fundamentele vrijheden van personen en willekeurige arrestatie en straffen. In het Wetboek worden geen minimum- of maximumstraffen bepaald en wordt een onafhankelijk onderzoek ter bewijsvoering van strafbare feiten afgeschaft en worden 'bekentenissen' en 'getuigenverklaringen' de belangrijkste bewijsmiddelen. Aanhangers van de Hanafi-school worden beschreven als moslims terwijl leden van andere stromingen en geloofsovertuigingen worden omschreven als ketters ('*mubtadeh*'). Om het algemeen belang te dienen, is het doden van overtreders, met inbegrip van personen die valse geloofsovertuigingen hebben strijdig met de islam of personen die anderen uitnodigen tot dergelijke overtuigingen, toegestaan met de toestemming van de "*Imam*". Ook wordt bespotting en het belachelijk maken van islamitische regelgeving strafbaar gesteld. Aanhangers van de Hanafi-school worden niet toegestaan hun geloof te verlaten, en indien bewezen voor een rechter, kunnen zij omwille van dit feit veroordeeld worden tot een gevangenisstraf. Een 'rebel' ('*baghi*') wordt gedefinieerd als iemand die 'ernaar streeft corruptie te verspreiden' en het wetboek bepaalt dat hun schade openbaar is en zij niet kunnen hervormd worden zonder gedood te worden. Artikel 4, clausule 6 van het Wetboek bepaalt dat elke moslim, wanneer getuige van zondaars die een zonde begaan, mag overgaan tot bestraffing. Dansen en het kijken naar dansen wordt strafbaar gesteld en het Wetboek roept op tot vernietiging van plaatsen van corruptie. Elke persoon aanwezig bij een bijeenkomst van corruptie is medeplichtig aan de daad van corruptie. Daarnaast verdeelt artikel 9 van het Wetboek de samenleving in feite in vier categorieën: geleerden ('*ulama*'), de elite ('*ashraf*'), de middenklasse en de lagere klasse. Wanneer een misdrijf wordt begaan, wordt het soort

en de zwaarte van de straf niet bepaald op grond van de aard van het gepleegde misdrijf, maar op basis van de sociale status van de dader. Ook wordt in het wetboek het woord 'slaaf' ('*ghulam*') en 'meester' ('*badaar*') vermeld. Een '*hadd*'-straf kan worden uitgevoerd door een imam en een '*tazir*'-straf kan worden uitgevoerd door een echtgenoot of een 'meester'. Artikel 18 van het Wetboek, alsook andere artikelen, schrijft de straf van geseling voor. Daarnaast zijn er een aantal bepalingen die de onderdrukking van de vrije meningsuiting tot gevolg hebben alsook het criminaliseren van oppositie tegen en kritiek op de taliban. Verder bepaalt het Wetboek dat alleen als de man de vrouw met een stok slaat en deze daad leidt tot ernstig letsel, zoals 'een wond of blauwe plekken', en de vrouw dit voor een rechter kan bewijzen, de man wordt veroordeeld tot vijftien dagen gevangenisstraf. Andere vormen van fysiek geweld, psychologisch geweld en seksueel geweld tegen vrouwen zijn niet expliciet verboden in het Wetboek. Voorts worden, in geval een vrouw herhaaldelijk naar het huis van haar vader of andere familieleden gaat zonder toestemming en niet terugkeert ondanks het verzoek hiertoe van haar echtgenoot, de vrouw en elk lid van haar familie en verwanten die haar hebben verhinderd naar het huis van haar echtgenoot te gaan, beschouwd als misdadiger en veroordeeld tot een gevangenisstraf (Rawadari, "*Press Release Regarding the Implications of the 'The Criminal Procedure Code for Courts' Issued by the Taliban*", 22 januari 2026).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban alsook personen die mensenrechtenkwesaties onder de aandacht brachten (Denmark, DIS, Afghanistan, "Taliban's impact on the population", juni 2022, p. 23-24 en EUAA, "Afghanistan - Country Focus", december 2023, p. 20; EUAA, "Afghanistan - Country Focus", november 2024, p. 25; EUAA, "Afghanistan - Country Focus", januari 2026, p. 23). In september 2025 sloten de taliban de toegang tot internet in heel Afghanistan af, volgens sommige bronnen om 'immorele inhoud' te bestrijden (EUAA, "Afghanistan - Country Focus", januari 2026, p. 22). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, "Taliban's impact on the population", juni 2022, p. 23, waarnaar wordt verwezen in de EUAA "Afghanistan targeting of individuals", augustus 2022). Er zijn ook talibanaanhangers online actief die bedreigende commentaren posten bij berichten van personen die kritiek uiten op de de facto-regering en ijveren voor vrouwenrechten. Er is evenwel geen sterk bewijs dat het om door de taliban gecoördineerde acties zouden gaan.

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan (voetnoot 476, TOLONews, "Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada", 8 december 2021 in EUAA "Afghanistan targeting of individuals", augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, maar ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", augustus 2022, p. 50-51). Desalniettemin hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren. Hoge taliban-functionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsook alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban.

Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan en dat tot september 2025 zes miljoen Afghanen zijn gerepatriëerd vanuit Iran en Pakistan, waarbij zij materiële ondersteuning kregen om terug te keren naar hun regio van oorsprong (EUAA, "Afghanistan - Country Focus", januari 2026, p. 46 en 47). Er wordt vastgesteld dat het voor vele Afghanen, mede gelet op de precaire humanitaire situatie in het land, moeilijk is om te (her)integreren in Afghanistan wanneer zij er niet (meer) over een sociaal netwerk beschikken. Terugkeerders zonder sociaal netwerk in Afghanistan worden soms als buitenlanders beschouwd, onder meer door het hebben van een ander accent, andere kleding en ander gedrag. Een aanpassing aan de nieuwe regels en normen onder het huidige talibanregime is nodig om stigmatisering te vermijden (EUAA, "Afghanistan - Country Focus", januari 2026, p. 48-49).

De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en de informatie hierover blijft beperkt en anekdotisch. Volgens persberichten stuurde Frankrijk in maart 2023 één Afghaanse man en Duitsland in maart 2024 28 Afghanen gedwongen terug. In juli 2025 stuurde Duitsland nogmaals 81 Afghanen gedwongen terug. Oostenrijk stuurde in oktober 2025 een Afghaanse man terug. Het ging telkens om personen die criminele feiten hadden gepleegd. Volgens Der Spiegel werden deze personen opgesloten

bij terugkeer maar na een week weer vrijgelaten, terwijl een aantal onder een vorm van huisarrest geplaatst en ondervraagd werden (EUAA, "Afghanistan - Country Focus", januari 2026, p. 50).

Volgens het Algemeen Ambtsbericht is het, net omwille van de beperkte en anekdotische informatie hierover, onduidelijk of en welke eventuele problemen teruggekeerde Afghanen zouden kunnen krijgen en hoe zij behandeld zouden worden bij terugkeer naar Afghanistan, (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", augustus 2022, p. 53-55; "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", p. 148-149; COI Focus Afghanistan, "Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023", p. 36).

Het rapport van het Zwitserse Staatssecretariat für Migration (SEM) "Focus Afghanistan. Return from abroad" van 14 februari 2025, waarnaar de "EUAA, Afghanistan: Country Focus", van januari 2026 aangehaald door verweerder in zijn aanvullende nota verwijst, handelt specifiek over terugkeerders. Het rapport vermeldt dat in de luchthaven van Kabul, het "Immigration Department", dat handelt onder het Ministerie van Binnenlandse zaken, verantwoordelijk is voor de grenscontroles in de luchthaven. Zij zijn ook verantwoordelijk voor andere checkpoints aan de grens. Op de luchthaven wordt een screening uitgevoerd van binnenkomende terugkeerders door de grenscontroleautoriteiten en de GDI van de de facto-regering. Een bron vermeldt dat personen die toekomen vanuit een westers land, bij binnenkomst meer vragen moeten beantwoorden dan andere reizigers, zeker als ze westerse kledij dragen. Een andere bron vermeldde dan weer dat het zeer regelmatig en zelfs dagelijks voorkomt dat personen toekomen uit westerse landen en dat dit niet tot problemen leidt met binnenkomstcontroles. Tijdens hun missie naar Kabul in november 2024, stelden onderzoekers van SEM vast dat de grenscontroles in de luchthaven van Kabul niet significant verschillen van deze in andere luchthavens. Stelselmatige interviews door personeel van de GDI komen niet voor. De taliban of de GDI hebben lijsten en biometrische gegevens van vroegere overheidsmedewerkers in de veiligheidsdiensten. Zij kunnen deze personen dus identificeren bij controles (p. 17). Arrestaties vinden niet systematisch plaats. Volgens een bron is dit echter wel mogelijk als er een verband wordt vermoed met actieve verzetsgroepen zoals het NRF of het AFF. Ook voormalige medewerkers van de geheime dienst lopen naar verluidt een bijzonder risico. Bij mensen met een buitenlands paspoort wordt speciale aandacht besteed aan mogelijke spionnen en mensen die banden hebben met ISKP.

Er zijn geen bewijzen van arrestaties of mishandeling door de taliban bij binnenkomst van terugkeerders via de luchthaven of via land. De SEM heeft tijdens zijn onderzoek geen bewijs gevonden van systematische vervolging of intimidatie van terugkeerders. Er wordt vanuit gegaan dat de bronnen die voor het SEM-rapport zijn geraadpleegd, dit anders wel zouden hebben gemeld. In plaats daarvan zijn de meeste bronnen het erover eens dat de taliban terugkeerders over het algemeen goed behandelen en dat er geen sprake is van specifieke vervolging tegen hen uitsluitend omdat ze terugkeerders zijn. Niettemin zijn er aanwijzingen dat dergelijke aanvallen af en toe voorkomen of dat terugkeerders daar bang voor zijn. Er zijn wel indicaties dat vervolging of mishandeling kan voorkomen tegen personen die behoren tot een risicoprofiel en hun familieleden. Vervolging of mishandeling door de de facto-overheden wordt vooral gemeld in het geval van enkele risicogroepen, en zelfs dan niet systematisch: voormalige hoge ambtenaren en politici, voormalige veiligheidstroepen, mensenrechtenactivisten (p. 35-36).

De de facto-overheden hebben over het algemeen weinig achtergrondinformatie over terugkerende personen. Ze zijn niet in staat om alle terugkeerders te volgen en te controleren (p. 37).

Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: Denmark, DIS, Afghanistan – taliban's impact on the population, June 2022, p. 23 en 38 in EUAA, "Afghanistan: targeting of individuals", augustus 2022, p. 55). Het is voor de taliban in dorpen dan ook gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", juni 2023, p. 44).

Het Noorse Landinfo benadrukt dat de Afghaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat er een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen mogelijk zijn en er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke reacties zullen, dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in Afghanistan naar waar deze persoon terugkeert (COI Focus Afghanistan, "Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023", p. 36).

Bronnen geven ook aan dat individuen die als "verwesterd" worden gezien, bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als "verraders" of "ongelovigen". Een bron geeft aan dat personen die worden beschouwd als 'beïnvloed' door westerse waarden, met argwaan worden bekeken en door de taliban kunnen worden gevisieerd, waarbij personen in verstedelijkte gebieden, middenveldactivisten, personen die een westerse opleiding hebben gevolgd of personen die een levensstijl hadden aangenomen

die afwijkt van de plaatselijke gebruiken in het bijzonder worden genoemd (EUAA, "Afghanistan - Country Focus", januari 2026, p. 51).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", augustus 2022, p. 51, EUAA, "Afghanistan - Country Focus", januari 2026, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen kunnen worden aangeduid:

(1) personen "die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden", dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;

(2) personen die zijn beïnvloed door buitenlandse waarden of als zodanig worden gezien, ook wel benoemd als personen die "verwesterd" zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, die kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht. Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risicoanalyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

In de bestreden beslissing kunnen de volgende afwegingen worden teruggevonden:

"Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoeker te worden aangereikt. In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt."

In de aanvullende nota van verweerder, die verwijst naar de recentste beschikbare informatie, wordt bevestigd: *"Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoeker te worden aangereikt. Verzoeker haalt geen concrete elementen aan*

waaruit zou blijken dat hij, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingen-conventie.”

Verzoeker slaagt er niet in in concreto aan te tonen dat hij verwesterd is of als dusdanig zal worden gepercipieerd bij terugkeer naar Afghanistan door in het verzoekschrift louter te wijzen op zijn lang verblijf in België.

De Raad stipt hierbij aan dat verzoeker blijkens het administratief dossier Afghanistan heeft verlaten bij de machtsovername die plaatsvond op 15 augustus 2021 (gehoorverslag CGVS, p. 12). Hij was op dat moment 23 jaar oud op grond van zijn verklaarde geboortedatum. Hieruit kan worden afgeleid dat hij in Afghanistan zeker was gevormd naar de plaatselijke waarden en normen. Verzoeker kwam op 11 juli 2023 in België toe en verblijft hier drie jaar, wat niet zodanig lang is dat hij dermate zou zijn verankerd in de Belgische samenleving dat hij totaal zou zijn vervreemd van de Afghaanse normen en waarden en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer. Minstens toont verzoeker dit niet concreet aan. Er wordt geen concreet en diepgaand beeld geschetst van de impact van zijn verblijf in België op de gevolgen van een terugkeer naar Afghanistan, met name waarom hij hierdoor onder de negatieve aandacht van zijn lokale gemeenschap en/of de taliban zou komen, al dan niet wegens een (gepercipieerde) verwestering, en niet in staat zou zijn zich te conformeren aan de huidige binnen de Afghaanse samenleving geldende regels en normen. Minstens toont verzoeker niet concreet aan dat hij doorheen de jaren die hij in België heeft doorgebracht totaal vervreemd zou zijn geraakt van de gebruikelijke Afghaanse waarden en normen. Verzoeker heeft ook nog een familiaal netwerk in zijn regio van herkomst. Hij verklaarde tijdens het gehoor bij het CGVS nog vaak via whatsapp contact te hebben met zijn familie in Afghanistan (gehoorverslag CGVS, p. 11-12). Hij moet bijgevolg redelijkerwijze in staat worden geacht op de hoogte te worden gesteld van de actueel heersende normen en waarden in Afghanistan zoals vormgegeven door de taliban en deze in acht te nemen.

Kan niet tot een ander oordeel leiden: verzoekers verwijzing naar uitspraken van de woordvoerder en de *“hoogste religieuze leider Taliban”* waarbij deze laatste onder meer stelt dat *“alle asielverhalen van de Afghaanse asielzoeker tegen de Taliban zijn”* en een arrest van de Raad van 8 juni 2023 met nummer 290 024 waarin dit zou zijn overgenomen. Verzoeker kan geenszins dienstig laten uitschijnen dat uit voormeld arrest zou blijken dat alle Afghanen die in het Westen hebben verbleven worden geviséerd door de hoogste religieuze leider van de taliban. In voormeld arrest wordt immers onder meer uitdrukkelijk gesteld: *“Bij de beoordeling van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor de verzoekende partij om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, moeten haar individuele en concrete omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene landeninformatie aldaar, zoals beschreven in objectieve bronnen.”* Dit arrest houdt dus een beoordeling in van de specifieke en individuele elementen van die zaak, net zoals de Raad doet in voorliggend dossier. Het zijn dus de individuele omstandigheden in de zaken die aanleiding hebben gegeven tot het arrest van 8 juni 2023, waarbij respectievelijk de bestreden beslissing werd vernietigd.

De Raad concludeert dat verzoeker nalaat concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden en dat hij daarom bij een terugkeer zal worden geviséerd en/of vervolgd.

2.3.4.3. De bovenvermelde vaststellingen leiden tot de conclusie dat voor verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A, (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3, oud, van de Vreemdelingenwet kan worden aangenomen.

2.3.5. Beoordeling in het licht van 48/4, oud, van de Vreemdelingenwet

2.3.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), oud, van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoeker geen concrete of aannemelijke elementen aanbrengt waaruit een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat verzoeker dergelijk risico loopt in Afghanistan.

2.3.5.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), oud, van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover, waarbij wordt geconcludeerd dat hij niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij een gegronde vrees heeft voor vervolging door de taliban en dat evenmin kan worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging omwille van (een toegeschreven) verwestering.

2.3.5.3. Artikel 48/4, § 2, b), oud, van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (daarna de richtlijn 2011/95/EU en heden Verordening (EU) 2024/1347).

Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (daarna de richtlijn 2011/95/EU en heden artikel 15, b) van de Verordening 2024/1347/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b) van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, oud, van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

Verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), oud, van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van mei 2024 (p. 101: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is aldus of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, in casu de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, oud, van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban, die door de internationale gemeenschap niet wordt erkend als een legitieme Afghaanse overheid, kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disrupatie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met verdere gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ook zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie. Tot slot heeft de Afghaanse economie in 2025 nieuwe klappen gekregen waaronder een aanzienlijke vermindering van Amerikaanse hulp en de massale toestroom van terugkeerders uit Pakistan en Iran (EUAA, Afghanistan: Country Focus, januari 2026, p. 48). In april 2025 besloot de VS, voorheen de grootste donor, de financiering van bijna al zijn humanitaire programma's stop te zetten en andere donoren volgden dit voorbeeld. Het gevolg is dat honderden gezondheidscentra zijn gesloten, en dat USAID-programma's die miljoenen Afghanen ondersteunen met voedselvoorziening, spoedeisende gezondheidszorg en water, sanitaire voorzieningen en hygiëne zijn opgeschort. Daarnaast keerden in 2025 2,5 miljoen Afghanen terug vanuit Iran en Pakistan. Met als gevolg dat de reeds precaire humanitaire situatie in Afghanistan verder onder druk wordt gezet. Het hoog aantal terugkeerders heeft onder meer de concurrentie op de arbeidsmarkt verscherpt en heeft de druk op de stedelijke huisvestingscrisis vergroot (EUAA, Afghanistan: Country Focus, januari 2026, p. 81 en 85). De meeste terugkeerders komen aan zonder bezittingen en velen hebben nooit een voet in Afghanistan gezet omdat ze al generaties lang in het buitenland wonen (EUAA, Afghanistan: Country Focus, januari 2026, p. 48). Omwille van de afwezigheid van een sociale welvaartstaat is het hebben van een sociaal netwerk bij terugkeer naar Afghanistan van vitaal belang voor de re-integratie en toegang tot werk voor terugkeerders (EUAA, Afghanistan: Country focus, januari 2026, p. 48).

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), oud, van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker doet hieraan geen afbreuk door te wijzen op UNAMA-rapporten van juni en september 2025 waaruit de problematische humanitaire en sociaaleconomische situatie onder meer voor terugkeerders, blijkt.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt gevisieerd of dat hij behoort tot een groep van gevisieerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), oud, van de Vreemdelingenwet.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM. Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM in casu buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3, oud, en 48/4, oud, van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

2.3.5.4. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), oud, van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn

leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden gevisieerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU (heden: Verordening (EU) 2024/1347) en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door verweerder bijgebrachte landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd is in vergelijking met de periode voordien, die gekenmerkt werd door een gewapende strijd tussen de toenmalige overheid en de taliban. Het einde van deze strijd ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog interne gewapende confrontaties in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en verzetsgroepen, zoals het National Resistance Front (hierna: het NRF) en de Afghanistan Freedom Front (hierna: AFF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij er ook sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, (vermeende) tegenstanders, activisten, journalisten en aanhangers van ISKP. Daarnaast hebben er gewapende confrontaties plaats tussen Afghanistan en Pakistan, voornamelijk langs grensgebieden.

Sinds de machtsvername door de taliban is het niveau van willekeurig geweld en het aantal burgerslachtoffers in Afghanistan significant gedaald. Het lagere niveau van willekeurig geweld dat zich doorzette in 2022 werd bevestigd door een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten in 2023, 2024 en 2025.

Een vergelijking van de ACLED-gegevens voor januari-november 2024 en dezelfde periode in 2025 toont een algemene daling aan van het geweldsniveau in Afghanistan. Zo daalde het aantal geweldsincidenten van 958 naar 684; het aantal “*battles*” daalde van 371 naar 222 en het aantal incidenten “*violence against civilians*” daalde van 493 naar 337. Daarentegen nam het aantal “*explosions/remote violence*” toe van 94 naar 125, hetgeen voornamelijk wordt veroorzaakt door Pakistaanse luchtbombardementen en een toegenomen activiteit van het AFF en NRF. In de periode van 1 december 2025 tot 20 maart 2026 registreerde ACLED 347 geweldsincidenten, waarvan 108 “*battles*”, 156 “*explosions/remote violence*” en 83 “*violence against civilians*”.

Volgens UCDP-data daalde het aantal burgerslachtoffers in 2025 (tot november) met 33%, van 426 naar 287 burgerdoden. Rawadari meldt eveneens een daling in burgerslachtoffers door explosies of zelfmoordaanslagen, met name 11 doden en 35 gewonden in de eerste helft van 2025, hetgeen een daling is van 33,3% (doden) en 50% (gewonden) vergeleken met dezelfde periodes in 2024 en 2023. Volgens ACLED kon 80% van de 467 incidenten “*violence against civilians*” tijdens de referentieperiode 1 oktober 2024 tot 30 november 2025, worden toegeschreven aan de *de facto*-autoriteiten, waarbij het gaat om arrestaties, het gebruik van excessief geweld, onder andere bij het bestrijden van criminaliteit, maar ook gevallen waarin de naleving van de sharia wordt afgedwongen, het viseren van medewerkers van de voormalige Afghaanse overheid en hun familieleden en van leden van verzetsgroepen. ACLED registreerde in de periode van 1 oktober 2024 tot 30 november 2025 het grootste aantal veiligheidsincidenten in de provincie Kabul, met voornamelijk acties van de veiligheidsdiensten tegen burgers en acties van verzetsbewegingen tegen de *de facto*-autoriteiten. De provincie Paktika kende in deze periode het hoogste aantal burgerslachtoffers (67), gevolgd door Kandahar (48) en Badakhshan (37). In de periode van 1 december 2025 tot 20 maart 2026 noteerde UCDP een aantal van 360 burgerdoden (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 52-70; EUAA, *COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 27 maart 2026, p. 6-7).

In 2025 vormden het NRF en andere verzetsgroepen geen significante bedreiging voor de territoriale controle van de *de facto*-talibanautoriteiten. Voor de periode van 1 augustus 2024 tot 31 juli 2025, registreerde de Verenigde Naties 227 aanvallen door de verzetsgroepen en de periode van 1 mei tot 31 oktober 2025 werden er 38 bijkomende aanvallen geverifieerd. Het merendeel van de aanvallen van verzetsgroepen, in de vorm van “*battles*” en “*explosions/remote violence*”, vond plaats in de provincies Kabul, Kunduz en Herat. Hoewel deze aanvallen zijn gericht tegen de *de facto*-veiligheidstroepen, blijkt tevens dat burgers hiervan het slachtoffer kunnen zijn. Bij incidenten waarin NRF of AFF betrokken waren, werden in de referentieperiode van 1 oktober 2023 tot 30 september 2024 twee burgerslachtoffers gerapporteerd. Voor de periode van 1

oktober 2024 tot 30 juni 2025 vermeldt UNAMA zes aanvallen uitgevoerd door verzetsgroepen waarbij 37 burgers gewond raakten en één burger werd gedood. UCDP registreerde vijf burgerdoden als gevolg van confrontaties tussen de *de facto*-veiligheidstroepen en verzetsgroepen binnen de referentieperiode van 1 oktober 2024 tot 30 november 2025. Hieruit kan worden besloten dat de Afghaanse verzetsgroepen op beperkte schaal blijven doorgaan met doelgerichte aanvallen op de *de facto*-autoriteiten, doch dat er in 2025 geen sprake was van een significante toename van deze aanvallen en/of het aantal burgerslachtoffers ten gevolge van deze aanvallen. In de periode van 1 december 2025 tot 20 maart 2026 waren er 33 burgerdoden te wijten aan incidenten waarbij onbekende of verzetsgroeperingen betrokken waren (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 56-58; EUAA, *COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 27 maart 2026, p. 14-15).

ISKP daarentegen viseert zowel de *de facto*-autoriteiten, als burgerdoelwitten, zoals religieuze minderheden of bepaalde profielen. ISKP gebruikt tactieken, zoals zelfmoordaanslagen, bembommen, magnetische bommen en “*targeted killings*”. Na gerichte acties door de Taliban wordt de operationele capaciteit van ISKP als beperkter beschouwd en is er een significante daling van het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen. In 2025 vormde ISKP evenmin een significante bedreiging voor de territoriale controle van de *de facto*-Talibanautoriteiten. In de referentieperiode van 1 oktober 2024 tot 30 november 2025 registreerde ACLED 13 aanvallen door de ISKP. Wat betreft de referentieperiode van 1 oktober 2024 tot 30 november 2025 veroorzaakten incidenten waarbij ISKP betrokken was 20 burgerdoden. In de periode van 1 december 2025 tot 20 maart 2026 vielen er zes burgerdoden in één aanslag van ISKP. Hoewel veel van de acties en aanslagen door ISKP gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke “*collateral damage*” onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 58-60; EUAA, *COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 27 maart 2026, p. 14-15).

In 2025 vonden er confrontaties plaats tussen de *de facto*-autoriteiten en de Pakistaanse veiligheidsdiensten, die stellen dat zij hierbij de zogenaamde ‘Pakistaanse Taliban’ (*‘Tehreek-e-Taliban’* (hierna: TTP)) viseren. Zij beschuldigen de Taliban ervan dat zij de TTP een onderdak bieden. Hierbij voert het Pakistaanse leger ook luchtaanvallen uit. De confrontaties vonden voornamelijk plaats langs de grens tussen Pakistan en Afghanistan. Ook de meeste luchtaanvallen vonden daar plaats, al vond er ook een luchtaanval op Kabul-stad plaats. De *de facto*-Talibanautoriteiten hebben deze Pakistaanse aanvallen proberen te beantwoorden met vergeldingsacties gericht tegen Pakistaanse grensposten. De meest getroffen gebieden zijn de grensdistricten van de provincies Nangarhar, Kunar en Khost. Tijdens deze confrontaties met het Pakistaanse leger, en bij luchtaanvallen van deze laatste, vielen in de grensregio’s tientallen burgerslachtoffers. In de periode volgend op de wapenstilstand van 19 oktober 2025, die in november werd bevestigd, werden nog sporadisch luchtaanvallen en clashes in de grensgebieden gerapporteerd.

Volgens VN-gegevens veroorzaakten gevechten tussen de Afghaanse *de facto*-autoriteiten en Pakistaanse veiligheidstroepen minstens 503 burgerslachtoffers in de periode van 10 tot 17 oktober 2025, waaronder 50 doden en 453 gewonden, voornamelijk door luchtbombardementen en grensoverschrijdende beschietingen. UNAMA registreerde voorlopig alleen al in het district Spin Boldak 17 burgerdoden en 346 gewonden. Volgens UCDP veroorzaakten incidenten waarbij Pakistan betrokken was in de referentieperiode van 1 oktober 2024 tot 30 november 2025 37 burgerdoden, waarvan 32 doden in Spin Boldak (provincie Kandahar).

Van grootschalige en langdurige gevechten met willekeurig geweld tegen burgers was in 2025 dan ook geen sprake (EUAA, *Afghanistan - Country Focus*, januari 2026, p. 60-63).

Vanaf eind februari 2026 voerde Pakistan opnieuw tal van grond- en luchtaanvallen uit op vermeende TTP doelwitten, waarbij ook burgerslachtoffers vielen. De Pakistaanse minister van defensie verklaarde een ‘open oorlog’ tegen Afghanistan. De volgende tien provincies, Kabul, Kandahar, Khost, Kunar, Laghman, Nangarhar, Nuristan, Parwan, Paktya en Paktika, werden getroffen door Pakistaanse luchtaanvallen, artillerievuur, mortier- en drone-aanvallen. Volgens UNOCHA was er in maart 2026 een intensifiëring en geografische uitbreiding van de vijandelijkheden waarbij grote stedelijke gebieden in toenemende mate werden getroffen, met een stijging van het aantal ontheemden.

In de periode van 1 december 2025 tot 20 maart 2026 noteerde ACLED het hoogste aantal veiligheidsincidenten in Nangarhar (49), Kunar (46) en Kabul (36), vooral bestaande uit “*explosions/remote violence*” in de context van het conflict met Pakistan. In totaal werden in deze periode door UCDP 360 burgerslachtoffers geregistreerd. Het hoogste aantal viel in de provincies Kabul (156, waarvan een aantal het gevolg waren van een luchtaanval op een drugrehabilitatiecentrum) en in de grensprovincies Nangarhar (37), Khost (33) en Kunar (26). Hierbij wordt aangestipt dat het om voorlopige gegevens gaat, gelet op het conflict met Pakistan en het gegeven dat het aantal geregistreerde burgerslachtoffers in deze periode nog zou kunnen stijgen.

De vijandelijkheden hebben impact gehad op de bewegingsvrijheid van humanitaire organisaties. In sommige provincies schorste WFP zijn voedselhulp. Ook burgerlijke infrastructuur, zoals ziekenhuizen en scholen,

werden getroffen (EUAA, *COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 27 maart 2026, p. 9-14).

De algemene daling van het geweld op het Afghaanse grondgebied heeft onder meer als gevolg dat de wegen significant veiliger zijn, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen. Na de machtsvername en het einde van het conflict is ontheemding ten gevolge van conflict of geweld vrijwel volledig gestopt. De ontheemding die momenteel nog plaatsvindt, is voornamelijk het gevolg van natuurrampen en, in een aantal grensprovincies, van het conflict met Pakistan. Ten gevolge van incidenten met het Pakistaanse leger raakten in 2025 in een aantal grensdistricten van de provincies Nangarhar en Kunar ongeveer 7.500 personen ontheemd; in het district Spin Boldak (Kandahar) zouden 20.000 families zijn ontheemd als gevolg van Pakistaanse luchtaanvallen (EUAA, *Afghanistan - Country Focus*, januari 2026, p. 71). In 2025 is het aantal terugkeerders uit Pakistan en Iran sterk toegenomen (EUAA, *Afghanistan - Country Focus*, januari 2026, p. 46). Eind februari zouden er volgens UNOCHA 16.400 families ontheemd zijn geraakt door het conflict met Pakistan (EUAA, *COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 27 maart 2026, p. 11-12).

Niettegenstaande er in Kabul luchtaanvallen hebben plaatsgevonden en er in een aantal grensprovincies langs de Durand lijn met Pakistan sprake is van clashes en luchtaanvallen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of van hevige, voortdurende of ononderbroken luchtaanvallen. De geografische omvang van het willekeurig geweld in het kader van het conflict met Pakistan blijft beperkt tot bepaalde delen van Afghanistan.

Om uit te maken of er sprake is van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van “willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict”, is het daarom van belang rekening te houden met de daadwerkelijke bestemming van de verzoeker in geval van terugkeer naar Afghanistan (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 40; HvJ 10 juni 2021, C-901/19, pt. 43).

Verzoeker verklaart afkomstig te zijn uit de provincie Kunduz.

Rekening houdend met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkte aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst, is de Raad van oordeel dat in deze stand van zaken er geen aanwijzingen zijn dat in verzoekers regio van herkomst een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c), oud, van de Vreemdelingenwet.

Uit landeninformatie blijkt daarenboven dat voor deze provincie geen reëel risico bestaat dat een burger persoonlijk wordt getroffen door willekeurig geweld, waardoor de vraag, naar het al dan niet voorhanden zijn van persoonlijke omstandigheden, die het risico op ernstige schade kunnen verhogen, zich *in casu* niet stelt.

2.3.5.6. Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen informatie bij die een ander licht kan werpen op de voorgaande analyse en de geactualiseerde landeninformatie, zoals aangebracht door de commissaris-generaal op 26 mei 2026 neergelegde aanvullende nota.

2.3.5.7. Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van oud artikel 48/4, §2, c), oud, van de Vreemdelingenwet.

2.3.5.8. De Raad besluit dat verzoeker niet aantoont dat er in zijn geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a), b) of c), oud, van de Vreemdelingenwet. Volledigheidshalve wordt opgemerkt dat artikel 15 van de Verordening (EU) 2024/1347 dezelfde materiële voorwaarden bevat om de subsidiaire beschermingsstatus te verkrijgen als artikel 15 van de Kwalificatie-richtlijn waarvan artikel 48/4, §2, a), b) en c), oud, de omzetting is

3. Conclusie

Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3, oud, van de Vreemdelingenwet en dat hij evenmin in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, oud, van deze wet. Evenmin maakt verzoeker een vrees voor vervolging in de zin van artikel 3, 1) en 5) juncto artikel 9 van de Verordening (EU) 2024/1347 of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 3, 6) juncto artikel 15 van de

Verordening (EU) 2024/1347 aannemelijk daar de materiële voorwaarden om als vluchteling erkend te worden en ter verkrijging van de subsidiaire bescherming dezelfde gebleven zijn.

Uit wat voorafgaat, blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, oud, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 251 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie juli tweeduizend zesentwintig door:

M. CLAES,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
C. VAN DEN WYNGAERT,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

C. VAN DEN WYNGAERT

M. CLAES